

Duchovný život

List z 27. novembra 2014

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Z celého srdca vám prajem radostné prežitie našich sviatkov 27., 28. a 29. novembra. Počas týchto troch dní budeme spojené pri slávení sviatku Panny Márie Zázračnej medaily, svätej Kataríny a výročia založenia Spoločnosti.

Sviatok 27. novembra nám dáva príležitosť ďakovať za dar medaily, „*znamenie, ktoré ukazuje na Nepoškvrnené počatie Panny Márie, na jej mocný príhovor i na jej lásku k ľuďom a k svetu*“¹. Mária zjednotená s Kristom bdie nad svojimi deťmi, ktoré idú k nej a obracajú sa na ňu s dôverou. Pozýva ich, aby prichádzali k tomuto oltáru a neustále nám pripomína, že je našou úlohou predkladať jej ľudí, ktorí trpia, ktorí sa vzdialili od Boha alebo žijú v beznádeji. Cirkev vzýva Pannu Máriu ako *Orodovnicu, Ochrankyňu, Pomocnicu a Prostrednicu*² a II. vatikánsky koncil to slávnostne prehlásil.

Spoločne prosme svätú Katarínu, aby sa prihovárala za nové povolania, za všetkých mladých, ktorých Pán volá, no ktorí sa nedokážu odhodlať. Zverme jej aj všetky seminárske sestry v našej Spoločnosti.

¹ O. Jamet, Vincentské meditácie, s. 87 vo fr.

² Lumen Gentium, 62.

29. novembra tohto roku sa v Ríme i vo viacerých diecézach bude konať modlitbový večer ako príprava na Rok zasväteného života, ktorý sa začne v nasledujúci deň - prvú adventnú nedeľu. Vidím v tom pre nás výzvu ďakovať Pánovi za Spoločnosť, za charizmu, ktorú daroval svätému Vincentovi a svätej Lujze a za odvahu prvých sestier, ktoré sa zhromaždili 29. novembra 1633.

V jednote s celou Cirkvou sa usilujme prežívať tento rok, ktorý si pápež František prial venovať zasvätenému životu, ako príležitosť:

- *„PodĎakovať Bohu za dar zasväteného života, osobitne za posledných 50 rokov jeho obnovy podľa učenia Koncilu...*
- *Objať budúcnosť s nádejou, s dôverou v Pána, ktorému zasvätení obetujú celý svoj život...*
- *Prežívať prítomnosť s nadšením, evanjelizovať svoje vlastné povolanie a vydávať svedectvo pred týmto svetom o kráse nasledovania Krista v mnohých formách zasväteného života.“³*

Nech sú „našinské“ sviatky a Rok zasväteného života pre nás príležitosťou stretnúť sa v radosti, že patríme do Spoločnosti, spolu s Pannou Máriou, jej jedinou Matkou!

Nepoškrvnená Panna, Duch Svätý, ktorý ťa naplnil svojou milosťou a vnukol ti chválospev o Spasiteľovi chudobných, nech vyleje na Spoločnosť milosť apoštolskej odvahy, Ducha poníženosti, jednoduchosťi a lásky a dar radikálne prežívať evanjeliové rady. Takto i naďalej bude malá Spoločnosť v Cirkvi služobnicou chudobných.⁴
Amen.

V oddanej láske a uistení o modlitbe za každú z vás.

Sestra Evelyne FRANC
dcéra kresťanskej lásky

³ porov. Tlačová konferencia z 31. januára 2014, Kardinál Braz de Aviz.

⁴ Úkon zasvätenia z 8. decembra.

Advent 2014 – čas modlitby, pokoja a otvorenia sa pre chudobných

Drahí bratia a sestry v Ježišovi a vo svätom Vincentovi!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy v našich srdciach!

Práve sa začal Advent, ktorý je príhodným časom na uvažovanie o tajomstvách našej viery. Adventné čítania, texty a hymny nás pozývajú vhĺbiť sa do modlitby, hľadať Kristov pokoj a otvoriť srdce i ruky pre službu chudobným, Božím vyvoleným a našim „pánom a učiteľom“.

V tomto adventnom liste sa chcem s vami podeliť o tri jednoduché, no hlboké zážitky, ktoré som prežil v jednom dni. Tak veľmi sa dotkli môjho srdca, že som začal premýšľať o potrebe modliť sa, usilovať sa o pokoj a vo väčšej miere sa angažovať v službe chudobným. Stalo sa to počas mojej návštevy mariánskej svätyne, pri stretnutí s kontemplatívnymi sestrami a pri svätej omši a neskôr i stolovaní so skupinou drogovovo závislých ľudí, ktorí hľadajú uzdravenie.

27. septembra, na sviatok sv. Vincenta de Paul, som prišiel do Kazachstanu, do dedinky, v ktorej sa nachádza národná svätyňa Panny Márie Kráľovnej pokoja. Po noci strávenej cestovaním s jedným poľským spolubratom pôsobiacim v Kazachstane a otcom Stanislavom Zontákom, nás srdečne privítal arcibiskup, ktorého diecéza je dvakrát väčšia než celé Taliansko! V tejto svätyni sa uchováva „Hviezda Kazachstanu“ - oltár zasvätený pokoji, ktorý je jedným z dvanástich oltárov nachádzajúcich sa na rôznych miestach sveta. Prečo je tento oltár za pokoj na tak odľahlom

mieste? Za svätýňou sa vypína vrch s krížom, ktorý označuje stred Eurázie. Oltár „Hviezda Kazachstanu“ zo vzácnych kameňov a kovov tejto oblasti je upriamený na Máriu. V strede jej srdca je eucharistia, čím je znázornené, že Ježiš sa počal v jej láskyplnom srdci.

Po tomto dojímavom zážitku nás arcibiskup zaviedol do tamojšieho kláštora, kde som sa stretol so štyrmi kontemplatívnymi sestrami karmelitánkami. Rozhovor s nimi bol úžasný! S jednoduchosťou nám rozprávali o svojom živote a prejavili vďačnosť arcibiskupovi i ľuďom z dediny za ich podporu. Sú to radostné ženy, ktoré vyjavili, ako je modlitba srdcom ich života. Hlboko ma to dojalo.

Posledným úsekom cesty toho dňa bola návšteva liečebného domu pre ľudí závislých na drogách a alkohole. Tento dom vedie žena plne oddaná našej vinčentskej charizme, ktorá hovorí, že byť blízko a slúžiť chudobným, hlavne toxikomanom, je jej kresťanskou povinnosťou. Program majú jednoduchý a realizujú ho v čistom a srdečnom prostredí, ktoré je v Kazachstane tak veľmi potrebné. Keď došiel arcibiskup, najskôr odslúžil svätú omšu a potom sme spoločne zasadli k stolu a rozprávali sa. Bolo nás dvanásť!

Po stolovaní ma arcibiskup požiadal, aby som prítomným povedal pár slov. To, čo som im povedal, je aj základom môjho posolstva v tomto adventnom liste. Neskôr mi prišlo na myseľ, že túto úžasnú skúsenosť by sme mohli znovu prežiť na sviatok sv. Vincenta. Myslím, že týmto, pre mňa významným dňom, i skrze ľudí, ktorých som stretol, ma Pán pozval, aby som sa zamyslel nad tromi základnými cieľmi svojho života i života celej vinčentskej rodiny. Advent 2014 je výzvou viac sa venovať modlitbe, hľadaniu pokoja a radostnej službe Pánovým chudobným.

Čas na MODLITBU

Po návšteve kláštora karmelitánok som uvažoval o potrebe modlitby v mojom osobnom živote. Naša charizma nás pobáda modliť sa a byť kontemplatívnymi ľuďmi v činnosti, zanechať nepokoj sveta a rôzne rozptýlenia a sústrediť sa na Ježišovu prítomnosť v Slove a v eucharistii. Pri rozhovore so sestrami na mňa zapôsobilo ich jednoduché a radostné

svedectvo viery. Aj my, ako činné kontemplatívne osoby, sa musíme utiahnuť do ústrania, aby sme si odpočinuli a trávili čas s Pánom.

Ako svätý Vincent hovorieval svojim prvým spolubratom: „apoštolský život nevyklučuje kontempláciu, ale vstupuje do nej a používa ju na lepšie spoznávanie večných právd, ktoré má ohlasovať“ (Coste III, L 1054, s. 347). Počas tohoročného adventu si v našom rušnom živote nájdime čas na modlitbu pred Pánom. Či už sme kňazi, bratia, sestry alebo laici, všetci členovia vincentskej rodiny vezme, že modlitba je nevyhnutná, pretože je silou, ktorá nás motivuje pre to, čo robíme. Je jasným znakom našej služby, čo nás upevňuje v Božej láske. Pomáha nám vidieť Božiu prítomnosť v chudobných.

Čas POKOJA

Pri oltári Hviezdy Kazachstanu som uvažoval o súčasnom stave nášho sveta, o nedostatku pokoja na zemi. Či je to v Iraku, v Sýrii, v Nigérii alebo na mnohých iných miestach, neustále sme svedkami násilia, terorizmu, hraničných a kmeňových konfliktov, ktoré ohrozujú pokoj, o ktorý usilujeme. Ľudia sa dnes nutne potrebujú naučiť žiť v mieri. Po návšteve tejto svätyne som si uvedomil, že úsilie o pokoj má začať u mňa.

Svätého Vincenta som vždy považoval za príklad, ako sa o pokoj treba usilovať a ako ho prinášať iným. Svätej Lujze povedal: „Božie kráľovstvo je pokoj v Duchu Svätom; bude vo vás vládnuť, keď vaše srdce ostane pokojné. Zachovajte si ho, slečna, a tak si najviac uctíte Boha pokoja a čistej lásky“ (Coste I, L. 71, s. 114). Vincent žil v dobe, kedy sa Francúzsko zmietalo v násilnostiach, vo vojnách a vzburách. Keď k nim dochádzalo, vždy najviac trpeli chudobní.

A predsa bol svätý Vincent tvorcom pokoja, a to tým, že bránil chudobných. Cirkev i kráľovstvo informoval, čomu sú týmito konfliktami vystavení chudobní, „naši páni a učitelia“. My, vincentská rodina, musíme byť zástancami a nástrojmi Božieho pokoja. V tomto advente sa usilujme o vnútorný pokoj, aby sme boli spojení s Kniežaťom pokoja, o ktorom prorok Micheáš povedal: „bude pásť svoje stádo Pánovou mocou... On bude pokoj!“ (Mich 5,3-4).

Radostná služba CHUDOBNÝM

Po silnej skúsenosti modlitby v sanktuáriu a zakúsení hlbokého pokoja so sestrami v kláštore som mal možnosť byť na svätej omši a spoločnom stolovaní v domove. Pociťoval som, že Pán je tu prítomný dvoma významnými spôsobmi: na oltári a pri stole s jedlom. Keď som prechádzal od Kristovho eucharistického tela v kaplnke domova do malej jedálne, vnímal som u týchto liečiacich sa toxikomanov zranené, ale nie zdrvené telo Ježiša Krista. Keď som sa s nimi modlil a jedol pri spoločnom stole, dostal som milosť vidieť, že my všetci tvoríme jedno Kristovo mystické telo.

Ježiš sa narodil v chudobe a žil v skromnom prostredí. Tento fakt, že náš Pán žil počas svojho pozemského života v chudobe, nie je prikrášeným vianočným príbehom, ale skutočnosťou dejín spásy. Boh sa zjavuje *anawim*, čo je hebrejské slovo, ktoré doslovne znamená: „chudobným, ktorých prepustenie závisí od Pána“. Prvým veľmi dôležitým Ježišovým poučením v Matúšovom evanjeliu sú blahoslavenstvá, ktoré nám pripomínajú, že Ježiš a jeho Otec sa stotožňujú s tými najmenšími z nás. V závere každého liturgického roka počúvame z evanjelia podľa sv. Matúša podobenstvo o poslednom súde ako výzvu, ktorá je nám adresovaná: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,40).

Svätý Vincent nám pripomína vnútornú spojitosť medzi našou spásou a službou chudobným: *„Nemôžeme si lepšie zaistiť svoje večné šťastie, ako keď budeme žiť a umierať v službe chudobným, v rukách Božej prozreteľnosti a v stálom sebazaprení pri nasledovaní Ježiša Krista“* (Coste III, L. 1078, s. 392). Nech je táto adventná doba časom, kedy sa po náležitej modlitbe a hľadaní Pánovho pokoja znova a s novým elánom dáme do služby jeho chudobným.

Advent ako čas na OBRÁTENIE SRDCA

Od svojho návratu z Kazachstanu som mal príležitosť navštíviť viaceré provincie, misijné diela a rôzne vetvy vinctenskej rodiny v Európe, v Karibiku a v Afrike, ale zostanem pri spomienke na slávenie sviatku sv. Vincenta. Pociťoval som, že Pán ma oslovil, aby som ako generálny predstavený uvažoval

nad tým, ako čo najlepšie skíbiť modlitbu, pokoj a službu chudobným vo svojom vlastnom živote. Viac som si uvedomil tie chvíle, v ktorých som nebol mužom pokoja, modlitby či služobníkom chudobných. Prosil som Pána o milosť odpustenia.

O tomto som sa zmienil v domove a rád sa o to delím s vami vo chvíli, kedy spoločne vstupujeme do adventného obdobia.

Prorok Izaiáš nám v túto prvú adventnú nedeľu podáva pravdu o našej ľudskej prirodzenosti: „Pane, my sme len hlina a ty si náš tvorca, všetci sme dielom tvojich rúk“ (Iz 64,7). V adventnom čase sa prehĺbeným čítaním biblických príbehov našej spásy opäť môžeme zveriť Božiemu milosrdenstvu. Vďaka životu ľudí, akými boli Mária, Jozef, Ján Krstiteľ, Zachariáš a Alžbeta, zažívame spásonosnú moc Boha, pastiera našich duší. Ich príbehy spásy sú späté s dejinami našich životov.

Dobre prežívaný advent nám pomôže vidieť, že Boh chce otvoriť naše mysle i srdcia, aby sme *„pripravili cestu Pánovi“* (Mk 1,3). Druhá adventná prefácia pred eucharistickou modlitbou nádherným spôsobom vyjadruje pravý zmysel tohto liturgického obdobia: *„On nám dáva milosť, aby sme sa s radosťou pripravovali na slávnosť jeho narodenia, aby nás našiel i bedliť v modlitbách i jasať na jeho slávu“*.

Mesiac po mojej ceste v Kazachstane som čítal príhovor pápeža Františka, ktorý predniesol v októbri na záver Biskupskej synody. Podelím sa s vami o to, čo pokladám skutočne za „vincentský úryvok“, ktorý nás počas adventu povedie k väčšej horlivosti, k intenzívnejšiemu hľadaniu pokoja a radostnejšej službe chudobným.

„Toto je Cirkev, Pánova vinica... ktorá sa nebojí vyhrnúť si rukávy, aby olejom a vínom potrela rany ľudí; ktorá nehľadá na ľudstvo z akéhosi skleneného zámku, aby posudzovala a zatriedovala osoby. Je to Cirkev... skladá sa z hriešnikov, ktorí potrebujú jej milosrdenstvo. Taká je Cirkev, pravá Kristova nevesta, ... ktorá sa nebojí jesť a piť s prostitútkami a verejnými hriešnikmi. Cirkev, ktorá má dokorán otvorené dvere, aby prichýlila núdznych, kajúcich a nie iba spravodlivých a tých, ktorí veria tomu, že sú dokonali! Cirkev, ktorá sa nehanbí za brata, ktorý padol ... ba viac, ktorá sa priam cíti

byť utiahnutá a takmer povinná zodvihnúť ho, povzbudiť ho, aby sa opäť vydal na cestu a sprevádza ho...“ Pápež František, 18. októbra 2014 (úryvok z príhovoru na zakončenie III. generálneho zasadania mimoriadnej Biskupskej synody).

Nech vás posilní Ježiš, evanjelizátor chudobných, a svätý Vincent nech vás inšpiruje a sprevádza v tejto adventnej dobe i počas celého nastávajúceho roka.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory GAY, CM
generálny predstavený

Rok zasväteného života

V piatok, 29. novembra 2013, pred asi 120 predstavenými mužských reholí, s ktorými mal viac ako trojhodinové stretnutie, pápež František oznámil, že rok 2015 bude venovaný zasvätenému životu. Začne 30. novembra 2014 (na 1. adventnú nedeľu) a skončí sa 2. februára 2016 (na deň zasväteného života).

Krátko po ukončení Roku viery a po Roku kňazov zorganizovaného na obdobie od júna 2009 do júna 2010, pápež-jezuita sa teda rozhodol pritiahnúť pozornosť Katolíckej cirkvi na povolanie k zasvätenému životu, ktoré sa týka v súčasnosti asi 800 000 mužov a žien po celom svete.

Rok zasväteného života bol vložený do kontextu 50. výročia Druhého vatikánskeho koncilu a zvlášť 50. výročia vydania koncilového dekrétu *Perfectae caritatis* o obnove zasväteného života.

Berieme do úvahy, že koncil predstavoval vanutie Ducha Svätého nielen pre celú Cirkev, ale možno osobitnejšie pre zasvätený život. Sme tiež presvedčení, že počas týchto 50 rokov zasvätený život ubehol plodnú cestu obnovy, zaiste nie bez prekážok a únavy, v stálom záväzku uskutočňovať to, čo koncil žiadal od zasvätených, a to vernosť Pánovi, Cirkvi, vlastnej charizme a dnešnému človeku (porov. PC 2).

TRI CIELE PRE DOBRÉ PREŽITIE TOHTO ROKU¹

1. „Pozeráť sa na minulosť s vďačnosťou“

Zasvätený život, ako to pripomenul pápež František počas stretnutia s generálnymi predstavenými, „je zložitý a utvorený z hriechu a milosti“. Počas tohto Roku chceme uznať a vyznať našu slabosť, ale chceme tiež nahlas a radostne volať svetu o svätosti a životnej sile, ktoré sú prítomné v zasvätenom živote. Koľko svätosti, tak často ukrytej, o to však nie menej plodnej, existuje v kláštoroch, konventoch, v domoch zasvätených osôb, ktorá vedie týchto mužov a ženy byť „živými ikonami“ „trikrát svätého“ Boha.

2. „Uchopiť budúcnosť s nádejou“

Dobre si uvedomujeme, že prítomná chvíľa je „náročná a ťažká“, ako to povedal Ján Pavol II. vo Vita consecrata (porov. VC 13) a že kríza prechádza spoločnosťou i samotnou Cirkvou a plne sa dotýka zasväteného života. Ale my chceme prijať túto krízu nie ako predsieň smrti, ale ako „kairos“, vhodnú príležitosť pre hlboký rast a tým nádej motivovanú istotou, že zasvätený život sa nikdy nestratí v Cirkvi, pretože „sám Ježiš ho chcel ako neodstrániteľnú časť svojej Cirkvi“ (Benedikt XVI., príhovor brazílskym biskupom pri ich návšteve ad limina, 5. novembra 2010). Voči mnohým „prorokom ohlasujúcim nešťastie“ chceme zostávať mužmi a ženami nádeje - nádeje, ktorá sa nezakladá na našich „vozoch“ a „jazdcoch“, t. j. na našich vlastných silách, našom počte, ale na Tom, do ktorého sme vložili svoju nádej. V ňom nám nikto našu nádej neukradne.

3. „Žiť súčasnosť s veľkým zaniatením“

Kto povie zanietenie, vášeň, povie zamilovaní, pravé priateľstvo, hlboké spoločenstvo... Práve o to ide, keď hovoríme

¹ Kardinál João Braz de Aviz, Prefekt Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života.

o zasvätenom živote a toto tvorí krásu života toľkých mužov a žien, ktorí žijú podľa evanjeliových rád a nasledujú Krista „zblízka“ v tomto životnom stave. Rok zasväteného života bude dôležitým okamihom pre „evanjelizáciu“ nášho vlastného povolania a svedectvom krásy *sequela Christi* v nespočetných formách, v ktorých sa náš život vyjadruje. Zasvätení v sebe sústreďujú svedka ponechaného našimi príslušnými zakladateľmi a zakladateľkami. Podnietení pápežom Františkom chcú v tomto Roku „zobudiť svet“ ich prorockým svedectvom, zvlášť ich prítomnosťou na existenciálnych perifériách chudoby a myslenia, ako o to požiadal pápež František od generálnych predstavených.

Zasvätené osoby si uvedomujú, že okrem vyrozprávania veľkých dejín, ktoré napísali v minulosti, sú povolaní napísať nie menej pekné a veľké dejiny v budúcnosti (porov. VC 110). Toto bude viesť rehoľníkov a zasvätené osoby k tomu, aby pokračovali v obnove navrhutej Koncilom, posilnili svoj vzťah s Pánom, bratský život v spoločenstve, misiu a aby mali starosť o formáciu prispôbenú výzvam našich čias tak, aby „vyvinuli podnikavosť, vynaliezavosť a svätosť zakladateľov a zakladateľiek, rozvíjali dynamickú vernosť vlastnému poslaniu (porov. VC 37).

„POZERÁ SA NA MINULOSŤ S VĎAČNOSŤOU, „UCHOPIŤ BUDÚCNOSŤ S NÁDEJOU“, „ŽIŤ SÚČASNOSŤ S VEĽKÝM ZANIETENÍM“, TO SÚ TRI CIELE A JEDNO LOGO!²

Logo, ktorého autorkou je Carmela Boccasileová, symbolicky vyjadruje základné hodnoty zasväteného života. V ňom možno rozpoznať „pôsobenie Svätého Ducha, ktorý po stáročia rozmnožuje bohatstvo plynúce z praktizovania evanjeliových rád prostredníctvom rôznych chariziem, a tak stále novým spôsobom sprítomňuje Kristovo tajomstvo v Cirkvi

² Osservatore Romano, 7. 10. 2014.

a vo svete, v čase i priestore.“ (Posynodálna exhortácia Jána Pavla II. Vita consecrata, č. 5)

Toto grafické znázornenie obsahujúce holubicu symbolizuje arabské slovo „pokoj“, keďže zasvätený život je povoláný byť príkladom univerzálneho zmierenia v Kristovi. Holubica vznášajúca sa nad vodami symbolizuje aj Ducha Svätého, ktorý je zdrojom života a inšpirátorom kreativity. Predstavuje tiež zasvätenie ľudstva Kristovi v krste. Vody znázornené mozaikovito symbolizujú komplexnosť a harmóniu ľudských a kozmických prvkov, ktoré Duch vedie podľa tajomného Božieho plánu ku vzájomnému stretnutiu vedúcemu k novému stvoreniu. Toto zobrazenie tiež pripomína holubicu nad vodami po potope sveta (porov. Gn 8,8-14).

Zasvätené osoby, v znamení evanjelia, ako dávni pútnici medzi národmi žijú ich rozmanitosť chariziem a služieb ako „dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti“ (1 Pt 4,10). Sú poznačení Kristovým križom až po mučenie a žijú v dejinách s evanjeliovou múdrosťou, sú v Cirkvi, ktorá objíma a vykupuje všetko, čo je ľudské v Kristovi.

P. Bernard SCHOEPPER, CM
generálny direktor

DOBRE PREŽIŤ ROK ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

Drahé sestry! Z príležitosti tohto Roku zasväteného života vás pozývam v prvej etape znovu si prečítať prvý okružný list „Radujte sa“. Zhrnul som ho, aby som uľahčil jeho čítanie a tak umožnil jeho znútorňenie. Tento dokument je bohatý a zaslúži si, aby ste si ho osvojili vo vašom každodennom živote dcéry kresťanskej lásky.

Keďže tento dokument je určený pre všetkých zasvätených, v druhej etape vám navrhujem znovu si prečítať predovšetkým niektoré časti z dokumentu v spojení s vašimi Konštitúciami, Dokumentom medzi Zhromaždeniami (DMZ) a myšlienkou Zakladateľov, aby ste sa takto nechali osloviť vo vašom osobnom i komunitnom živote. Tento Rok zasväteného života bude skutočne úspešný vtedy, keď sa každá z vás pokúsi trochu hlbšie vstúpiť do Konštitúcií, aby z nich mohla žiť.

Meditácia k Roku zasväteného života

Prameň: Prvý list zasväteným: „*Radujte sa!*“

„Chcel som vám povedať jedno slovo, a tým slovom je radosť. Všade, kde sú zasvätené osoby, tam je radosť!“ (Pápež František).

„Tešte sa s Jeruzalemom a plesajte nad ním, všetci jeho milovníci, radujte sa s ním, radujte sa všetci, čo ste nad ním trúchlili. Aby ste sali a nasýtili sa z prs jeho útechy, aby ste sŕkali a požívali z plnosti jeho slávy. Lebo toto hovorí Pán: „Hľa ja prikloním k nemu pokoj ako riekú a slávu národov ako rozvodnený potok. Budete sať, v lone vás budú varovať a na kolenách vás budú láskat. Ako keď niekoho teší matka, tak vás budem ja tešiť a v Jeruzaleme sa potešíte. Keď to uvidíte, zaraduje sa vám srdce, kosti vám vypučia ako zeleň a Pánova ruka sa dá poznať jeho sluhom...“ (Izaiáš 66,10-14)

I. TEŠTE SA, PLESAJTE, RADUJTE SA

1. V načúvaní

Termínom radosť Sväté písmo vyjadruje mnohorakosť kolektívnych i osobných skúseností, osobitne spojených s náboženským kultom a sviatkami a označuje zmysel pre prítomnosť Boha v dejinách Izraela. V Biblii sa nachádza trinásť rôznych slovies a podstatných mien na popísanie radosti z Boha v dialógu spásy – radosti osôb, ale aj stvorenia.

V Starom zákone, v Knihe žalmov a u proroka Izaiáša sa veľakrát opakuje tento výraz. V tvorivých, originálnych jazykových variáciách je mnoho výziev k radosti, proklamuje sa radosť z Božej blízkosti, radosť z toho, čo Boh stvoril a urobil.

V Novom zákone radosť je mesiášskym darom par excellence, ako to sľubuje Ježiš: „Aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15,11; 16,24; 17,13). A Lukáš už od udalostí pred narodením Spasiteľa signalizuje jasavú radosť (porov. Lk 1, 14.44.47; 2, 10; Mt 2, 10), ktorá neskôr sprevádza šírenie sa Radostnej zvesti (porov. Lk 10, 17; 24, 41.52) a je typickým znakom prítomnosti a vzťahovania sa Kráľovstva (porov. Lk 15,7.10.32; Sk 8, 39; 11,23; 15, 3; 16, 34; porov. Rim 15, 10-13; atď.).

Podľa Pavla je radosť ovocím Ducha (porov. Gal 5,22) a trvalým typickým znakom Kráľovstva (Rim 14,17); upevňuje sa aj napriek súženiam a skúškam (1 Sol 1,6). V modlitbe, v dobročinnosti, v ustavičnom vzdávaní vďaky treba nachádzať zdroj radosti (1 Sol 5,16; Fil 3,1; Kol 1,11): v súžení sa apoštol národov cíti byť naplnený radosťou a má účasť na sláve, ktorú všetci očakávame (2 Kor 6,10; 7, 4; Kol 1,24). Konečný triumf Boha a Baránkova svadba dopĺňajú každú radosť a jasanie (Zj 19,7) kozmickým „Aleluja!“ (Zj 19, 6).

„Tešte sa s Jeruzalemom a plesajte nad ním, všetci jeho milovníci, radujte sa s ním...“ (Iz 66,10).

Počas dlhých dejín izraelského ľudu jeho vernosť a láska zvädli a všetko sa končilo v smútku a sterilnosti. Ale odteraz moc a svätosť Boha navrátili zmysel, plnosť života a šťastia a boli vyjadrované výrazmi, ktoré patria k citovým koreňom každej ľudskej bytosti a prebúdajú jedinečné pocity lásky a bezpečnosti.

Nadľahčujúci, ale verný profil Boha, ktorý sa skvie nákazlivými materskými záchvevmi a intenzívnymi citmi. Radosť srdca (porov. Iz 66,14) prichádzajúca od Boha – materská tvár a ruka, ktorá pozdvihuje a šíri sa medzi ľuďom, zlomeným tisícimi poníženiami pre krehkosť svojich kostí. Je to darovaná premena, ktorá nadobúda rozmery nových nebies a novej zeme (porov. Iz 66,22), aby všetci ľudia spoznali slávu Pána, verného a vykupiteľa.

2. Toto je krása

„Toto je krása zasvätenia: radosť, radosť.“

Radosť, že môžeme všetkým prinášať Božiu útechu. Radosť nie je neužitočná ozdoba, ale požiadavka a základ ľudského života. Všetci ľudia

v každodennom lopotení túžia po radosi a chcú v nej spočinúť celým svojím bytím.

Vo svete je často deficit radosti. Nemusíme konať hrdinské skutky ani zvučnými slovami proklamovať pravdy, ale sme povolaní svedčiť o radosi, ktorá vychádza z istoty, že sme milovaní a z dôvery, že sme spasení.

Naša krátka pamäť a naša chabá skúsenosť nám často bránia znovu nachádzať „krajiny radosti“, na ktorých môžeme vychutnať obraz Boha. Máme tisíce dôvodov zotrvať v radosi. Jej koreň sa živí vytrvalým počúvaním Božieho Slova, plným viery. V škole Majstra počujeme: „aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15,11) a precvičujeme si lekcie dokonalej radosti.

3. Keď vás povoláva

Keď vás Boh povoláva, hovorí vám: „Si pre mňa dôležitý, mám ťa rád, počítam s tebou“. Ježiš to hovorí každému z nás! Z toho pramení radosť! Radosť z okamihu, keď sa na mňa pozrel Ježiš. Chápať to a precítiť je tajomstvo našej radosti. Cítiť sa byť Bohom milovaní, cítiť, že pre neho nie sme čísla, ale osoby; cítiť, že je to On, ktorý nás volá.“

Pápež nás pozýva nastúpiť na akúsi vnútornú púť, ktorá siaha za obzor prvej hodiny, kde je priestor tepla priateľstva, rozum sa otvára tajomstvu, rozhodnutie diktuje, že je dobré nasledovať Majstra, ktorý jediný má slová večného života (porov. Jn 6, 68). Pozýva nás z celej našej „existencie urobiť púť premeny v láske“.

Pápež František nás vyzýva zastaviť sa a upriamiť svoju myseľ na východiskovú fotografiu: „Radosť okamihu, v ktorom sa Ježiš na mňa pozrel“, aby sme sa v duchu vrátili k významu a požiadavkám, ktoré spájajú v jeden celok naše povolanie: „Je to odpoveď na volanie lásky“. Byť s Kristom si vyžaduje zdieľať s ním život, rozhodnutia, poslušnosť z viery, blahoslavenstvo chudobných, radikálnosť lásky. V skúsenosti povolania je tajomným subjektom práve Boh. My počúvame hlas, ktorý nás volá k životu a učeníctvu pre Kráľovstvo.

4. Nájdení, získaní, premenení

Zasvätený život má vteľovať Radostnú zvesť, má nasledovať Krista ukrižovaného a vzkrieseného, má si osvojiť existenciu a konanie Ježiša ako vteleného Slova pred tvárou jeho Otca a jeho bratov.

Konkrétne napodobňovať jeho spôsob života, jeho vnútorné postoje, nechať sa preniknúť jeho duchom, prispôbiť sa jeho prekvapivej logike a jeho rebríčku hodnôt, zdieľať jeho riziká a jeho nádeje: Vedení pokornou a šťastnou istotou ľudí, ktorých Boh našiel, získal a premenil Pravdou – Kristom, nemôžu ju neohlasovať.

Zotrvávanie v Kristovi nám umožňuje zachytiť prítomnosť tajomstva, ktoré v ňom prebýva, a je schopné rozšíriť naše srdce v miere jeho synovského srdca. Kto zotráva v jeho láske tak, ako je ratolesť spojená s viničom (porov. Jn 15,1–8), vstupuje do dôverného vzťahu s Kristom a prináša ovocie: „Zotrávať v Ježišovi! To znamená byť s ním spojení, byť v ňom, s ním, zhovárať sa s ním“.

Zasvätený život je totiž neustálym povolávaním nasledovať Krista a pripodobňovať sa mu. Celý Ježišov život, jeho postoj k chudobným, jeho skutky, jeho priamočiarosť, jeho každodenná jednoduchá veľkodušnosť a napokon jeho úplné sebadarovanie, to všetko je vzácne a prihovára sa nášmu osobnému životu.

Stretnutie s Pánom nás uvádza do pohybu, pobáda nás vyjsť zo seba. Vzťah s Ježišom nie je statický ani intimistický: Kto postaví do centra svojho života Krista, odpútava sa od seba, decentralizuje sa! Čím viac sa zjednotíš s Ježišom a on sa stane stredom tvojho života, tým viac ti umožní vyjsť zo seba, odpúta ťa od seba a otvorí ťa voči druhým. Nie sme stredom, sme takpovediac „odsunutí“, sme v službe Krista a jeho Cirkvi.

5. V radosti verného „Áno“

Kto sa stretol s Pánom a nasleduje ho s vernosťou, je poslom radosti Ducha. Vernosť je povedomie lásky, ktorá nás neustále dynamicky orientuje

k „Ty“ Boha a ku každej ľudskej osobe, a my skusujeme život Vzkrieseného. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení do hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie.

Verné učeníctvo je milosťou a uplatňovaním lásky, službou obetavej dobročinnosti. Keď kráčame bez kríža, keď budujeme bez kríža a keď vyznávame Krista bez kríža, nie sme Pánovými učeníkmi... Vytrvať až po Golgotu, skusovať trýzeň neistoty a zrady, s úžasom sa tešiť z Veľkej noci až po slávu Turíc a po evanjelizáciu národov, to sú etapy radostnej vernosti, pretože je kenotická, po celý život pociťovaná aj ako znak mučeníctva a takisto ako účasť na vzkriesenom živote Krista: „Lebo z kríža, z najvyššieho činu milosrdenstva a lásky sa rodíme ako nové stvorenie (porov. Gal 6,15).

Zotrvávanie s Ježišom formuje človeka, aby sa pozeral na dejiny kontemplatívnym spôsobom, všade videl a cítil prítomnosť Ducha a prednostným spôsobom spoznával jeho prítomnosť tak, aby prežíval všetky okamihy ako Boží čas. Keď chýba pohľad viery, život postupne stráca zmysel, tvár bratov sa zastiera, a nie je možné objavovať v nich tvár Krista; dejinné udalosti sa stávajú nejasnými, ba zbavenými nádeje.

Kontemplácia vedie k prorockému postoju. Prorok je človek „ktorý má prenikavý zrak a ktorý počúva a hovorí Božie slová; človek troch čias: prísľubu minulosti, kontemplácie prítomnosti a odvahy vyznačiť cestu do budúcnosti.

Vernosť učeníctva napokon nadobúda formu a overuje sa skúsenosťou bratstva, teologického miesta, na ktorom sme povolani navzájom sa podporovať v radostnom Áno evanjeliu.

II. POTEŠUJTE, POTEŠUJTE MÔJ ĽUD

„Potešte, potešte môj ľud, hovorí váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema.“ (Izaiáš 40,1-2)

1. V načúvaní

Slová, ktoré Izaiáš používa: „Potešujte... hovorte k srdcu“, sa častejšie opakujú v Starom zákone, a osobitnú hodnotu majú na miestach, kde ide o dialóg nežnosti a lásky. Napríklad keď Rúť hovorí, že Bóz ju potešil a hovoril

k jej srdcu (porov. Rút 2,12); alebo známy úryvok z Ozeáša, ktorý oznamuje svojej žene (Gomer), že ju zväbi na púšť a prehovorí k jej srdcu (porov. Os 2,16–17); nastane nové obdobie vernosti.

Ide teda o jazyk, ktorý treba interpretovať v horizonte lásky, nielen povzbudzovania: čin a slovo idú ruka v ruke, sú jemné a podnecujúce a pripomínajú intenzívne puto lásky s Bohom, „ženíchom“ Izraela. A potešovanie treba chápať ako prejav vzájomnej spolupatričnosti, hru intenzívnej empatie, dojatia a životného puta. Nie sú to povrchné sladké slová, ale milosrdenstvo a veľká starostlivosť, ktorá sa dotýka až mojich útrobov, objatie, ktoré dáva silu a trpezlivá blízkosť, ktorá vzbudzuje dôveru.

2. Prinášať Božie objatie

V Ježišovej vízii je útecha darom Ducha, Parakléta, Utešiteľa, ktorý nás potešuje v skúškach a zažíva v nás nádej, ktorá nesklame. Tak sa kresťanská útecha stáva posilou, povzbudením, nádejou: je činnou prítomnosťou Ducha (porov. Jn 14,16–17), a ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť (Gal 5,22).

Vo svete, kde vládne nedôvera, skleslosť, depresia; v kultúre, v ktorej ľudia podliehajú krehkosti a slabosti, individualizmu a osobným záujmom, sa od nás požaduje, aby sme vnášali dôveru do možnosti skutočného šťastia, novej nádeje, ktorá sa neopiera len o talenty, tituly, vedomosti, ale o Boha. Každý má možnosť stretnúť sa s ním, stačí ho hľadať s úprimným srdcom.

Muži a ženy našich čias čakajú na slová útechy, blízkosť odpustenia a pravej radosti. Sme povolani prinášať všetkým objatie Boha, ktorý sa k nám skláňa s nežnosťou matky. Zasvätení sú znamením plného ľudstva, ktorí uľahčujú a nie kontrolujú milosť, ale skláňajú sa, aby priniesli útechu.

3. Neha nám robí dobre

Radosť sa posilňuje skúsenosťou bratstva ako teologického miesta, kde je každý zodpovedný za vernosť evanjeliu a za rast ostatných. Keď sa bratstvo živí tým istým Ježišovým Telom a Krvou, zhromažďuje sa okolo

Božieho Syna, aby zdieľalo cestu viery pod vplyvom Slova, zjednocuje sa s ním, je bratstvom v spoločenstve, ktoré zakusuje darovanú lásku a prežíva slobodné, radostné slávenie, plné odvahy.

V čase, keď rozdrobenosť spôsobuje hromadný sterilný individualizmus a krehkosť vzťahov rozbíja a narúša starostlivosť o ľudskosť, sme pozvaní humanizovať bratské vzťahy, aby sme napomohli spoločenstvo ducha a srdc podľa evanjelia, pretože jestvuje spoločenstvo života medzi tými, čo patria Kristovi. Spoločenstvo, ktoré sa rodí z viery a ktoré robí Cirkev v jej najhlbšej pravde spoločenstvom s Bohom, rodinnosťou s Bohom, spoločenstvom lásky s Kristom a s Otcom vo Svätom Duchu, ktoré pokračuje v spoločenstve bratov a sestier.

Podľa pápeža Františka znakom bratstva je nežnosť, „eucharistická nežnosť“, pretože nežnosť nám robí dobre. Pod jej vplyvom bude mať bratstvo obrovskú silu spájať. Bratstvo je i popri všetkých možných rozdielnostiach skúsenosťou lásky, ktorá je nad konfliktami.

4. Blízkosť ako spoločenstvo

„Radosť sa rodí z veľkodušnosti stretnutia! A radosť zo stretnutia s ním a z jeho povolania nás nabáda neuzatvárať sa, ale sa otvoriť; vedie nás k službe Cirkvi. Svätý Tomáš hovoril: „Bonum est diffisivum sui“ - Dobro sa šíri. A aj radosť sa šíri.

Nemajte strach prejavíť radosť, že ste odpovedali na Pánovo volanie, na jeho vyvolenie z lásky a svedčiť o jeho evanjeliu v službe Cirkvi. A radosť, tá pravá, je nákazlivá; nakazí nás... ísť vpred. Mnohí, ktorí uvidia nákazlivé svedectvo radosti, pokoja, plodnosti, svedectvo nežnosti a lásky, pokornej dobročinnosti bez tendencie ovládať, pocítia potrebu ísť a vidieť.

Keď nám pápež František zveril úlohu prebúdzaj svet, pobáda nás poznávať príbehy dnešných mužov a žien vo svetle dvoch pastoračných kategórií, ktoré majú koreň v novosti evanjelia: blízkosť a stretnutie, dva spôsoby, pomocou ktorých sa Boh zjavuje v dejinách až po Vtelenie.

Tak ako Ježiš s učeníkmi na ceste do Emauz aj my robíme každodennú spoločnosť radostiam a bolestiam ľudí, venujeme im „teplo srdca“, s nežnosťou sa staráme o unavených, slabých, aby spoločné putovanie nadobudlo v Kristovi svetlo a význam.

Naša cesta dozrieva smerom k pastoračnému otcovstvu, pastoračnému materstvu; a keď kňaz nie je otcom spoločenstva, keď rehoľná sestra nie matkou všetkých, s ktorými pracuje, stávajú sa smutnými. Toto je problém. Preto vám hovorím: „Koreňom smútku v pastoračnom živote je nedostatok otcovstva a materstva, spôsobený nesprávnym prežívaním zasvätenia, ktoré treba priviesť k plodnosti“.

5. Nepokoj lásky

Pápež nás vyzýva, aby sme neprivatizovali lásku, ale s nepokojom hľadajúceho neustále, bez prestania sa usilovali o dobro druhého, o dobro milovanej osoby.

Žijeme v kultúre zrážok, rozdrobenosti, vyradovania, ktorá si nevšimne, keď kvôli zime zomrie bezdomovec“, a predsa „chudoba je teologálna kategória, lebo Boží Syn sa ponížil, aby kráčal našimi cestami. Chudobná Cirkev pre chudobných začína tým, že ide ku Kristovmu telu. Keď ideme ku Kristovmu telu, začíname niečo chápať; chápať, čo je táto chudoba, chudoba v Pánovi.

(...) Sme pozvaní byť nebojácnymi mužmi a ženami, ľuďmi na hranici: „Naša viera nie je viera–laboratórium, ale viera–cesta, historická cesta. Boh sa zjavil ako história, nie ako súhrn abstraktných právd. [...] Netreba si hranicu nosiť do domu, ale žiť na hranici a byť nebojáci“.

Ak je kultúra, povolaná trvalo slúžiť ľudstvu v akýchkoľvek podmienkach, autentická, otvára nepreskúmané možnosti, prahy, ktoré vzbudzujú nádej, spevňujú zmysel života, strážia spoločné dobro. Autentický kultúrny proces dáva vzrast integrálnej humanizácii a kultúre stretnutia a vzťahov; toto je kresťanský spôsob napomáhania spoločného dobra, radosť zo života. A tu sa zbieha viera a rozum, náboženský rozmer s rôznymi aspektmi ľudskej kultúry: umenie, veda, práca, literatúra. Autentické

hľadanie v oblasti kultúry sa stretá s dejinami a otvára cesty k hľadaniu Božej tváre.

Miesta, na ktorých sa vypracováva a odovzdáva poznanie, sú aj miestami, na ktorých možno vytvárať kultúru blízkosti, stretnutia a dialógu aj tým, že redukuje obhajobu, otvárame brány a stavíme mosty.

III. VÝZVA K ŽIVOTU V RADOSTI

1. Misionárske srdce

„Chcel som vám povedať jedno slovo, a tým slovom je radosť.“
Radosť z nasledovania Ježiša, radosť nám dáva Duch Svätý, nie radosť sveta.

Svet ako globálna sieť, ktorou sme navzájom spojení, kde si žiadna miestna tradícia nemôže robiť nárok na monopol pravdy, kde technológie majú účinky, ktoré sa dotýkajú všetkých, je neustálou výzvou pre evanjelium a pre toho, kto žije podľa evanjelia.

V tomto okamihu dejín Pápež František buduje prostredníctvom voľby a spôsobov života živú hermeneutiku /umenie a teória výkladu/ dialógu Boha so svetom. Uvádza nás do štýlu múdrosti, ktorá je zakorenená v evanjeliu a v ľudskej eschatológii /týkajúcej sa posledných vecí človeka a sveta/, znovu uvažuje nad pluralizmom, hľadá rovnováhu, pozýva k spoznaniu schopnosti byť zodpovedným za zmenu, aby sa stále lepšie šírila pravda evanjelia, hoci sa pohybuje „medzi obmedzeniami jazyka a okolností“ a s vedomím týchto obmedzení sa stáva každý z nás „slabým so slabými, všetkým pre všetkých“ (1 Kor 9,22).

Sme pobádaní pestovať nielen administratívnu ale i tvorivú dynamiku pre prijatie duchovných udalostí, ktoré nastávajú v našich komunitách a vo svete, hnutia a milosť, ktoré Duch Svätý vzbudzuje v každej jednotlivej osobe, na ktorú hľadá ako na osobu. Sme pobádaní zasadzovať sa za prestavbu vzorov bez života, a tak rozprávať o tom, čo je ľudské, poznačené Kristom a ešte nie úplne zjavené rečou a výrazmi.

Pápež František nás pozýva k múdrosti, ktorá je znamením poddajnej dôslednosti, schopnosti zasvätených konať a rozhodovať sa podľa evanjelia bez toho, aby sa stratili v rôznych sférach života, reči, vzťahov a zachovať si zmysel pre zodpovednosť, toho, čo nás spája, našich obmedzení a nekonečnosti spôsobov, ktorými sa vyjadruje život. Misionárske srdce je srdce, ktoré poznalo radosť zo spásy Krista a zdieľa ho ako útechu uvedomujúc si ľudskú obmedzenosť. Vie, že samo musí rásť v pochopení evanjelia a v rozlišovaní ciest Ducha Svätého a teda sa nezrieka sa možného dobra, i keď riskuje, že sa zašpiní blatom ulice.

2. Buď pozdravená, Matka radosti

Raduj sa, plná milosti (Lk 1,28). Anjelov pozdrav Márii je pozvaním k radosti, k hlbokkej radosti, oznamuje koniec smútku. Je pozdravom, ktorý poznačuje začiatok evanjelia, Radostnej zvesti.

Od Márie sa radosť šíri ďalej: Syn, ktorého nosila v lone, je Boh radosti, nákazlivej veselosti, ktorá nás zasahuje. Mária otvára brány srdca a beží k Alžbete.

Radostná v spĺňaní svojej túžby, jemná vo svojej povinnosti, starostlivá vo svojej radosti ponáhľala sa do hôr. Kam, ak nie k vrcholcom, musela starostlivo smerovať tá, ktorá bola plná Boha?“. Ponáhľala sa (Lk 1,39), aby priniesla svetu radostnú správu, neudržateľnú radosť, ktorú hostí jej lono: Ježiša, Pána. Ponáhľala sa: nie je to len rýchlosť, s akou sa Mária hýbe. Ponáhľanie nám hovorí aj o jej úsilí, o starostlivej pozornosti, s akou čelí cestovaniu, o jej nadšení.

Hľa, služobnica Pánova (Lk 1,38). Pánova služobnica beží, ponáhľala sa, aby sa stala služobnicou ľudí. V Márii je celá Cirkev, ktorá kráča spoločne: v činorodej láske toho, kto sa približuje k tým najkrehkejším; v nádeji toho, kto vie, že nebude na tejto ceste sám, a vo viere toho, kto má špeciálny dar, s ktorým sa môže deliť. V Márii každý z nás, poháňaný vanutím Ducha, žije svoje povolanie byť v pohybe, kráčať!

Hviezda novej evanjelizácie,
pomôž nám zažiť vo vydávaní svedectva o spoločenstve,
o službe, o horlivej a veľkodušnej viere,
o spravodlivosti a láske k chudobným,
aby radosť evanjelia
došla až do končín zeme
a žiadna periféria nebola ukrátená o jeho svetlo.
Matka živého evanjelia,
prameň radosti maličkých,
oroduj za nás. Amen. Aleluja.

Prameň:
Prvý okružný list: „*Radujte sa!*“

Menovania provinciálnych direktorov

Aktuality
z provincií

PROVINCIA KOLÍN-HOLANDSKO: 30. mája 2014 bol P. Georg WITZEL znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky, ako aj P. Ján Van BROEKHOVEN bol znovu menovaný za vicedirektora.

PROVINCIA CALI (Kolumbia): 30. mája 2014 bol P. Diego Luis VASQUEZ MARIN menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINCIA NEAPOL (Taliansko): 10. júna 2014 bol P. Roberto D'AMICO znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA RIO DE JANEIRO (Brazília): 25. júla 2014 bol P. Alexandre NAHASS FRANCO znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINCIA KARIBIKU: 1. októbra 2014 bol P. Faustino BURGOS BRISMAN menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA CHELMNO (Poľsko): 11. decembra 2014 bol P. Jacek WACHOWIAK menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

**Sestra Evelyne Franc, generálna predstavená
a sestra Neghesti Michael, generálna radkyňa:**

Návšteva v Provincii Kongo

11. – 20. mája 2014

11. mája 2014 prišli do hlavného mesta Konžskej demokratickej republiky, Kinshasy o 21.30 h naša generálna predstavená, sestra Evelyne Franc a generálna radkyňa pre Afriku, sestra Neghesti Michaël. Srdečne ich privítali sestry dvoch miestnych komunít a seminárske sestry. Všetky prítomné sestry sa zišli do kaplnky Komunity „Panny Márie múdrosti“ v Lembe (Kinshasa), aby poďakovali Bohu za túto návštevu. Konžskú provinciu DKL tvoria tri krajiny: Tanzánia, Konžská republika a Konžská demokratická republika. Dovedna je sestier 93, žijú v 14-tich komunitách a v 2 pridružených domoch.

Na druhý deň sa sestra Evelyne a sestra Neghesti stretli so seminárskymi sestrami. Po návšteve domu sa sr. Evelyne k nim prihovorila a povzbudila ich, aby boli disponované, vedeli zviditeľniť svedectvo svojho života, udržiavali životnú rovnováhu a bdelosťou predchádzali tomu, žeby sa nechali zdrviť utrpením chudobných, ale skôr obetovali ho v každodennej modlitbe. Pozvala ich tiež k pestovaniu príslušnosti k Spoločnosti spoznávaním života vincentkých svätých a blahoslavených a našich prvých sestier ako prameňa inšpirácie. Napokon naliehala na dôležitosť byť si vedomými toho, že rast vo vincentskom povolaní je prácou na celý život. Tento rozhovor posilnil v seminárskych sestrách spolupatričnosť k Spoločnosti, úlohu osvojiť si jej charizmu a z nej žiť.

13. mája sestra Evelyne navštívila sestry Komunity blahoslavenej Lindalvy, ktoré slúžia deťom ulice. Sestry zdieľajú ich radosti, trápenia a čelia

mnohým úlohám. Popoludní sa zišli všetky sestry z Kinshasy, aby spoločne s našou generálnou predstavenou uvažovali o Spoločnosti súčasnosti a budúcnosti. Sestra Evelyne a sestra Neghesti zdôraznili potrebu, aby sa každá sestra cítila zodpovedná za verné bdenie nad charizmou, mohli ju odovzdávať budúcim generáciám, hlboko ju prežívať vo viere, a tak mohli dobre žiť spoločne a slúžiť „vychádzajúc a prichádzajúc“. Požiadala ich tiež o pozornosť k pastorácii povolání, zvlášť svedectvom sesterského života v našich komunitách, aby oživovali misionárske povolanie a podporovali tímovú prácu. Toto všetko môže rozšíriť náš pohľad k novým obzorom.

Nasledujúci deň, v sprievode vizitátorky a piatich sestier naši hostia odišli do Mbandaky, srdca provincie. Tridsať sestier z viacerých komunít, otcovia a bratia lazaristi a päť žiakov zo Spojenej školy Elikya ich prijali s nadšením. Pieseň „*Ningana nse mobimba...*“ (*Nech celá zem jasá radosťou...*) bola rytmicky sprevádzaná tancom. V provinciálnom dome sa zišlo veľa ľudí – susedov, žiakov, učiteľov, spolupracovníkov... - aby ich srdečne privítali a prejavili svoju radosť a sympatiu.

Popoludní sestra vizitátorka Angela Mbula spolu s päťdesiatimi sestrami poďakovala našim návštevníckam za ich prítomnosť a vyjadrila radosť sestier provincie, že môžu patriť k Spoločnosti.

Potom každá sestra služobnica predstavila svoju komunitu pomocou PowerPoint, vyjadrila ich radosti, ťažkosti a úlohy, ktoré ich čakajú. Takto mohla sestra Evelyne v priebehu dvoch hodín „prejsť“ celou provinciou – Tanzániou, Kongo-Brazzaville, Kinshasu a vrátiť sa virtuálne po veľtoku až do Mbandaky. Takto spoznala prácu sestier, krásnu a ťažkú, ktorá svedčí o tom, že charizma je tu naozaj živá! Deň ukončili slávnostnou eucharistiou, ktorú slávili otcovia Misijnej spoločnosti zo susediacej komunity.

Večer sa sestra Evelyne stretla s mladými sestrami. Povzbudila ich k autentickému prežívaniu ich povolania. Pre nás je životne dôležité často sa utiahnúť do „svätyne“ nášho srdca, aby sme sa započúvali do Božieho slova,

uvažovali nad naším životom v jeho svetle, rástli v dôvernom a odovzdanom vzťahu k Bohu a nemali strach z ťažkostí, pretože On je stále s nami. Autenticnosť, jasnosť, súlad života a pravdivosť majú chuť evanjelia. Je to opak individualizmu, vyhľadávania pohodlia, kladenia dôrazu na ľudské reči, úteku do prehnanej činnosti... Na prekonanie týchto pokušení je potrebné každý deň pestovať vnútorný život, prehĺbiť ducha povolania, žiť radostne a tvorivo spoločný sesterský život, vykonávať hocikakú službu obetavo a bez lipnutia na nej, žiť materiálnu chudobu i chudobu srdca. Panna Mária je tu, pri nás, aby nám pomáhala na našej ceste povolania. Je našou Matkou a učiteľkou duchovného života, je to najkrajší príklad autenticnosti. Sestra Evelyne podčiarkla aj dôležitosť komunikácie, pastorácie povolaní, svedectva života, formácie k „pohľadu srdcom“ a k dobrej príprave na trvalý životný záväzok formou našich sľubov.

Nasledujúci deň sa sestra Evelyne zišla s vizitátorkou a jej radou na rozhovor. Následne mala každá sestra služobnica možnosť stretnúť sa s ňou osobne. Po slávnostnom obede v Komunitě Božského Srdca v Mbandake navštívila sestra Evelyne dom sestier a oboznámila sa s rôznymi aktivitami tejto komunity.

Večer sa sestry služobnice stretli so sr. Evelyne, aby ju počúvali o ich úlohe a jej dôležitosti pre budúcnosť provincie a Spoločnosti, zvlášť v sprevádzaní mladých sestier. Sr. Evelyne si vybrala jeden z listov sv. Lujzy adresovaný sestre Cecílii, kde sa píše o sestrách služobniciach, že „*sú zaviazané voči spolusestrám a majú povinnosť poslúžiť im duchovnou a materiálnou pomocou...*“¹. Sestra služobnica ako duchovná animátorka spája sestry komunity okolo Krista. Bdie nad sestrami, má ich rada, sprevádza ich na ceste povolania, pomáha im pestovať život viery tak, že ich zoznamuje s Božím slovom podľa príkladu Panny Márie. Povzbudzuje ich k prehlbovaniu charizmy Zakladateľov, k úvahe nad štýlom života a nad poslaním, ktoré tvorí súčasť našej identity, aby tak slúžili chudobným s obnoveným zápalom.

¹ Lujza de Marillac, Duchovné spisy, L. 523, s. 547 vo fr.

Napokon im pomáha žiť komunikáciu a nápravu po pochybení. Komunikácia nemôže byť obmedzená len na prosbu o dovolenia, je to privilegovaný čas na rozhovor, na počúvanie v ovzduší dôvery, taktnosti a diskretnosti a na takú komunikáciu sa treba pripraviť.

16. mája sa sr. Evelyne so sr. Neghesti osobne stretli s otcom direktorom, radkyňami a ďalšími sestrami a potom sa vydali na cestu do Komunity „Konžskej Panny Márie“ v Mbadake, kde ich srdečne prijali sestry, vedenie Spojenej základnej školy „Elikya“, učitelia a žiaci. Po obede si naši hostia prezreli dom a diela a prešli tiež útulkom pre starcov.

Popoludní sa sr. Evelyne zišla so sestrami pôsobiacimi v Mbadake a prihovorila sa k nim na tému komunitného života a svedectva života. Pre toto je dôležité žiť blahoslavenstvá, svedčiť o našej radosti z viery, mať pohostinné srdce a komunity otvorené, žiť autentickú spiritualitu komúnie, ktorá umožňuje znovu a neustále nadväzovať srdečné sesterské vzťahy v spoločenstve, a tak prekonávať ťarchu každodenných námah. Nové tisícročie nás stavia pred osobitnú úlohu sesterského života a aj Svätý Otec František nás povzbudzuje, aby sme zobudili svet a boli svedkami odlišného spôsobu života ako žije svet...!² Záver dňa tvoril pestrofarebne zladený rekreatívny večer.

17. mája mohli naše návštevníčky zájsť do Centra Siloe pre hendikepované deti a mládež a do základnej školy „Bompikiliki“ a Spojenú školu „Elikya“, napokon navštíviť aj Centrum Dream pre chorých na AIDS a Centrum pre diabetikov a epileptikov. Všade boli srdečne a pestro privítané, či už básňami, skečom, piesňami, tancom a pod.

Napokon sr. Evelyne a sr. Neghesti odleteli do Kinshasy, hlavného mesta Konžskej demokratickej republiky. Na druhý deň po eucharistii, ktorú piesňami viedli seminárske sestry z Lemba, sa naši hostia v sprievode

² Pápež František rehoľníkom, november 2013.

vizitátorky a dvoch sestier služobníc z Kongo - Brazzaville preplavili veľtok motorovým člnom a navštívili sestry troch komunít v Brazzaville.

19. mája sestra Evelyne s radosťou spoznala Odbornú školu, ktorú v roku 1975 založila sestra Margaréta Tiberghien, dkl. Škola je zložená z „Desiatich domov“ a rôznych dielní zodpovedajúcich remeslám, ako výroba podšívok – sediel a sedadiel pre vozy, autá, ďalej stolárstvo, zváranie, zeleninárske poľnohospodárstvo, šitie, holičstvo - kaderníctvo, varenie. Žiaci viacerých tried sa predstavili piesňami a básňami, učitelia príhovorom pre sr. Evelyne, ktorá vyjadrila veľkú radosť z pohľadu na túto školu a poďakovala všetkým, ktorí prispievajú k jej dobrému každodennému chodu, pretože je to dielo, ktoré veľmi dobre zodpovedá vinčentskej charizme.

Popoludní, po prehliadke mesta Brazzaville, sa sr. Evelyne so sr. Neghesti zišli so sestrami miestnych komunít a zdieľali sa o domácich zhromaždeniach, pastorácii povolání, komunikácii so sestrou služobnicou, komunitnom rozpoznaní Božej vôle, vinčentskej mystike, osobnej zodpovednosti pri používaní komunikačných prostriedkov, umení dobrého spoločného života a na ďalšie témy...

Na druhý deň, po eucharistii vo farnosti Ježišovho milosrdenstva, sa sr. Evelyne so sr. Neghesti zišli s kňazmi farnosti a následne odcestovali do Kishasy, odkiaľ leteli do Paríža.

Ďakujeme Bohu za túto tak dlho očakávanú návštevu. Tento čas prežitý v jednoduchosti a srdečnosti so sestrou Evelyne a sestrou Neghesti je pre každú z nás veľkou posilou a oporou pre naše povolanie. Prosíme Pána o milosť vedieť uviesť do života všetky usmernenia našej generálnej predstavenej. „Ďakujte Pánovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky!“

Sestry provincie

Návšteva sestry Evelyne Franc, generálnej predstavenej v Provincii Švajčiarsko - Turecko

23. – 26. júna 2014

Dňa 23. júna 2014 prišla generálna predstavená, sestra Evelyne, spolu s generálnou ekonómkou, sestrou Piou, na stanicu v Lausanne, kde ich privítala vizitátorka provincie, sestra Magdaléna s provinciálnou sekretárkou, sestrou Sylviane. Po ceste do Fribourgu, kde sa nachádza provinciálny dom, sa zastavili v Dome svätého Jozefa v Châtel-Saint-Denis /šatel sĕdeni/, kde dcéry kresťanskej lásky aktívne pôsobili v rokoch 1865 až 2009. V dome žije ešte jedna sestra poslednú etapu svojho života a zdieľa každodenný život seniorov, pre ktorých sa tu celý život obetovala ako zdravotná sestra.

V provinciálnom dome malá komunita privítala sestru Evelyne a sestru Piu; sestry sa v krátkosti predstavili v ovzduší sesterskej jednoduchosti.

Na druhý deň sa konal tzv. „Letný deň“, ktorý už po viacero rokov spája všetky sestry provincie – je to deň stretnutia, rozhovorov, informovania a oslavy jubiliantiek toho roku. Deň začal v „Dome Prozreteľnosti“ slávnostnou eucharistiou, ktorú celebroidal provinciálny direktor, otec Bouchet /buše/. Bola to príležitosť poďakovať sa za prítomnosť našich dvoch návštevníčok, za 4 sestry jubilantky a túžbu zveriť budúcnosť provincie Pánovi a Panne Márii, ktorú tak vŕucne sestry vzývajú v tejto kaplnke. Sr. Evelyne prejavila svoju radosť zo stretnutia so staršími a chorými sestrami

v kaplnke a niektoré v ich izbe, ako aj za starostlivosť vedúceho - laika Domu Prozreteľnosti, v ktorom sú dcéry kresťanskej lásky prítomné od roku 1858.

V provinciálnom dome po krátkej prezentácii celej Provincie Švajčiarsko – Turecko, každá sestra služobnica - aj z komunity v Nemocnici pokoja z Istanbulu, ktorá žije vo veľmi odlišnom kontexte v porovnaní s komunitami vo Švajčiarsku – v krátkosti predstavila svoju miestnu komunitu a rôzne druhy služby, ktorú konajú sestry.

Priemerný vek sestier provincie je vysoký, ale sestry zostávajú dynamické a angažujú sa pri najnúdznejších, hoci nie v našich inštitúciách, ale cez nespočetné formy služby „citovej a činnej lásky“ všade tam, kde sestry žijú. Uprednostňujú priamy kontakt s chudobnými vo farnosti, mestských štvrtiach alebo súčinnosťou s rôznymi združeniami.

Sestra Evelyne vyjadrila najskôr svoju vďačnosť za pôsobenie sestier v Turecku, dôležitom mieste prítomnosti kresťanov vzhľadom k univerzálnemu poslaniu Spoločnosti. Potom pomocou článku 2 a 89 z apoštolskej exhortácie pápeža Františka „*Radost evanjelia*“ nás vyzvala k čo možno najautentickejšiemu prežívaniu „*odvahy lásky pre nový misionársky elán*“. Zdôraznila, že tému budúceho generálneho zhromaždenia nám živo pripomína aj sám pápež František. Téma nás upriamuje na dôležitosť nespohodniť a prijať aj to, že budeme zbavení našich istôt. Duch sveta tak ľahko môže preniknúť do nášho života, preto si to musíme stále uvedomovať, rozlišovať a „spoznávať, čo je podstatné pre život“. Naliehala tiež na dôležitosť komunitnej radosti a vyzdvihla pasce, ktorým sa treba vyhnúť pripomenkou slov samotného pápeža Františka:

- Nie vojne medzi nami,
- Nie karierizmu,
- Nie duchovnému zosvetšteniu,
- Áno výzve misionárskej spirituality,
- Nie sterilnému pesimizmu: majme čas na komunitné rozlišovanie...

Buďme komunitami s otvorenými dverami, komunitami vychádzajúcimi, ako to odporúča náš Svätý Otec!

S odvolaním sa na svätú Lujzu nám sr. Evelyne pripomenula, že svedectvo radosti prechádza aj cez prijatie kríža a vyjadruje dôležitosť „*nechať sa k nemu viesť radostne*“.

Sestry boli oslovené dôraznými slovami sr. Evelyne, jej jasnými odpoveďami na položené otázky a informáciami o situácii sestier na tých miestach, kde je v tejto chvíli ich život mimoriadne ťažký a vystavený nebezpečenstvu. Toto provinciálne stretnutie sme ukončili slávením večerných chvál.

A záver dňa prežili sr. Evelyne so sr. Piou v našej novoutvorenej komunite v Granges-Paccot /granž pako/ (v októbri 2012), kam boli srdečne pozvané sestrami tejto miestnej komunity.

25. júna sa sr. Evelyne stretla s provinciálnou radou na rozhovor o súčasných otázkach týkajúcich sa medzi iným nášho zblíženia ako francúzsky hovoriacich provincií Európy. Na konci dopoludnia, v združení „Point d'ancrage“ /puen dankráž/ (doslova „Bod zakotvenia“), kňaz Barbey sa chcel osobne stretnúť s našou generálnou predstavenou, aby jej poďakoval, že boli poslané dve sestry do tohto združenia v službe migrantom a žiadateľom o azyl a ľuďom bez osobných dokladov. Toto miesto prijatia, počúvania a poskytovania rád si priala miestna cirkev ako odpoveď na situáciu migrantov. Združenie vedú rehoľníci a rehoľníčky (všetci v dôchodkovom veku) rôznych kongregácií a laickí dobrovoľníci spolu s jedným plateným zamestnancom.

Toto združenie žije zo štedrosti farností, dobrodincov a darov obchodov, ktoré dávajú svoje potravinové prebytky. Sr. Evelyne spolu so sr.

Piou a sr. Magdalénou boli pozvané na obed spolu s migrantmi z asi dvadsiaticich krajín, prevažne z Afriky a z Blízkeho východu.

Popoludní vizitátorka zaviedla našich hostí do Cornaux /kornó/, Chalet des Charmettes /šale de šarmet/, domu pre odpočinok sestier provincie, kňazov a osamotených osôb, kde si môžu odpočinúť po náročných chvíľach, keď to potrebujú.

Večer sa sr. Evelyne stretla s komunitou starších sestier na ulici Neuveville, vo Fribourgu, ktorá žije každodenný život v tesnom susedstve Domu seniorov „Prozreteľnosť“.

Kvôli krátkosti času, sr. Evelyne nemohla navštíviť komunitu v Landerone, ani dva domy v Ženeve, ale sestry mohli prezentovať svoj život a službu počas stretnutia v provinciálnom dome. Sme veľmi vďačné sestre Evelyne za tento čas, ktorý nám umožnil prežiť s ňou chvíle sesterskej radosti, deľby a vďaky. Jej slová nádeje a dôvery posilnili náš zmysel spolupatričnosti k Spoločnosti.

Sr. Lujza Pittet a sr. Magdaléna Saillard
Dcéry kresťanskej lásky

§

Medzinárodné
stretnutie

*„Nechajme sa premieňať
Duchom Svätým“*

Medzinárodné stretnutie

**organizované v Materskom dome
od 5. - 19. mája 2014**

pre duchovné a vincentské obohatenie

**dcér kresťanskej lásky
s viac ako 40 r. povolania**

Svätá Lujza:

„Neustále prosím Boha, aby vás požehnával“

Ú v o d

Po tom, ako sme si pripomenuli kľúčové udalosti zo života Lujzy de Louise de Marillac, pozývam vás dnes – podľa jej vlastných slov – prijať požehnanie pre Spoločnosť a jej poslednú vôľu zverenú sestram.

15. marca 1660 v ranných hodinách prosila Lujza všetkých, ktorí jej boli nablízku v ťažkých hodinách jej nemoci, aby vyšli z izby, spustili závesy pri posteli s tým, že ich upozorní, keď sa bude blížiť jej posledná hodina, pretože si praje pripraviť sa na toto veľké stretnutie. O 11.00 h ich všetkých zavolala, znovu ich požehnala a na prosbu kňaza Misijnej spoločnosti, ktorý ju sprevádzal v týchto hodinách, sa spoločne modlili. „*A spočinula v Pánovi, jemu odovzdala svoju dušu*“.¹

Prvý životopisec, kňaz Mikuláš Gobillon, nám opisuje smrť Lujzy de Marillac. V skutočnosti, 15. marca 1660 sa začal naplňovať jej život, „*jej definitívny stav...*“, „*jej vlastná a najvyššia možnosť*“², *definitívne potvrdenie toho, čo žila celý život*³. Keď sa jej živé oči zavreli pred svetlom tohto sveta, keď jej milujúce srdce prestalo biť, keď jej pery prestali šepkať modlitbu odovzdania a dôvery v Boha, pravda o jej živote definitívne vyšla na svetlo, úctyhodný počet všetkých diel sa stal svedectvom naplneného života a jej lásky založenej na Božej láske.

¹ porov. N. GOBILLON. „*Vie de Mademoiselle Le Gras, fondatrice et première supérieure de la Compagnie des Filles de la Charité, servantes des pauvres malades*“ /Život slečny Le Gras, zakladateľky a prvej predstavenej Spoločnosti dkl, služobnic chudobných chorých/, vydané v r. 1676, s. 160.

² porov. Karl Rahner. *Mysterium Salutis*, V, s. 544.

³ porov. Juan L. Ruiz de la Peña. *L'autre dimension. Escathologie chrétienne. /Aná dimenzia. Kresťanská eschatológia/*. Santander. Sal Terrae, 1986, s. 297-298.

I. „DUCHOVNÝ TESTAMENT“ Lujzy de Marillac

Pre každú rodinu posledné slová vyslovené otcom alebo matkou zostávajú trvalou spomienkou a usmernením pre život. Tieto slová tvoria predmet osobitnej úcty. Pre dcéry kresťanskej lásky a členov vincentskej rodiny sú posledné slová Lujzy de Marillac vzácnym dedičstvom.

Od 4. februára 1660 pani Le Gras ochorela kvôli zápalu ľavého ramena sprevádzaného silnými horúčkami. Chorá prijala viatikum a pomazanie chorých. Potom sa obrátila na svojho syna Michala, ktorého sprevádzala jeho manželka Gabriela a ich dcéra Lujza Renée /Renáta/. Povedala im:

„Prosím Otca, Syna i Ducha Svätého, ktorý udelil otcom a matkám moc žehnať svoje deti, aby vás požehnal a odlúčil od vecí tohto sveta tak, aby ste sa priblížili k nemu. Žite ako dobrí kresťania.“⁴

Potom obrátila pohľad na dcéry kresťanskej lásky, tiež ich požehnala a odporúčala im hlavne lásku k ich povolaniu a vernosť v službe chudobným.

V polovici februára nastalo u chorej určité zlepšenie pripisované príhovoru svätého Karola Boromejského a svätého Františka Saleského, ktorých relikvie položili sestry na jej posteľ.

Dňa 9. marca sa znovu objavila horúčka a na ramene sa ukázala gangréna. 12. marca si druhý raz poprosila viatikum, na ktoré sa pripravovala s veľkou túžbou a radosťou na nasledujúci deň. Farár od sv. Vavrinca jej udelil sviatosť a požiadal ju, aby požehnala svoje duchovné dcéry.

Potom pani Le Gras vyslovila tieto slová ktoré zanechala ako svoj testament a poslednú vôľu:

„Moje drahé sestry, neustále prosím Boha o požehnanie pre vás a modlím sa, aby vám udelil milosť vytrvať v povolání, aby ste mu slúžili tak, ako to od vás očakáva.“

Veľmi sa starajte o službu chudobným a predovšetkým žite spolu vo veľkej jednote, srdečnosti a vzájomnej láske, aby ste tak napodobňovali

⁴ GOBILLON, citované dielo, s. 151.

*jednotu a život nášho Pána. Veľmi proste Pannu Máriu, aby bola vašou jedinou Matkou.*⁵

II. POŽEHNANIE SV. LUJZY PRE SPOLOČNOSŤ

Opis udalostí nás pozýva k prehĺbeniu významu **požehnaní** sv. Lujzy pre jej syna (a jeho rodinu) a dcéry kresťanskej lásky.

Požehnanie sv. Lujzy vyjadruje túžbu a prosbu adresovanú Bohu:

- pre jej syna a jeho rodinu, aby sa vzdialili od svetských vecí a nechali sa pritiahnúť Bohom, aby žili ako dobrí kresťania;
- pre dcéry kresťanskej lásky, aby mali rady svoje povolanie a boli verné v službe chudobným.

Keď si predstavíme tento okamih, spontánne nám príde na myseľ požehnanie biblických praotcov pred ich smrťou⁶.

Každé požehnanie pochádza od Boha, ale nie len od Boha. Osoba, ktorá žehná, má tiež rozhodujúcu úlohu. Cíti sa poslaná Bohom, aby odovzdala Božie požehnanie. Keď Boh požehnával Abraháma⁷, bola v tom zahrnutá moc, aby človek vedel odovzdať toto požehnanie z generácie na generáciu: *„Božie požehnanie má byť zjednotené zo zodpovedným rozhodnutím toho, kto ho odovzdáva v slávnostných chvíľach“*⁸. Požehnanie si vyžaduje od žehnajúcej osoby aktívny prenos a osobitnú vôľu chcieť to odovzdať ďalšiemu človeku.

Biblické požehnanie praotcov na konci ich života obsahujú nasledovné prvky a charakteristiky:

1. Požehnanie je v prvom rade **vzývanie Boha**, od ktorého pochádza všetko dobré.

⁵ Sv. Lujza, Duchovné spisy (DS), s. 823.

⁶ porov. Gn 27,1-45; Gn 47,28 - 48, 22; Gn 49,1-28.

⁷ porov. Gn 17.

⁸ Gerhard Von Rad. Kniha Genezis. Salamanca. Sígueme, 1977, s. 510.

2. Je to **vyhlásenie** (benedictione = bene-dicere, hovoriť dobre) (stúpajúce požehnanie) všetkého, čo Boh vykonal v živote patriarchov a v živote Božieho ľudu: vďačnosť a chvála.
3. Je **prejavom túžby** vidieť realizáciu všetkých Božích zázrakov v živote žehnajúceho patriarchu (zostupujúce požehnanie).
4. Je **prorockým slovom**, ktoré utvára dejiny v ich pôvode so silou jeho slova požehnaní⁹.
5. Má **neodvolateľný** charakter¹⁰.

Pri úvahe nad požehnaním svätej Lujzy spoznávame tie isté charakteristiky požehnaní praotcov. Porovnanie sa zdá nevyhnutné, pretože hovorí, že sv. Lujza žehná z moci, ktorú Boh dal otcom a matkám pri žehnaní ich detí.

1. Sv. Lujza začína **vzývaním Boha**: „*Nad'alej prosím Boha pre vás...*“.
2. **Hovorí** tiež o svojej radosi a šťastí zo všetkého, čo jej Boh dával počas jej života. Gobillon píše: „*Pridala, že zomiera s veľkou úctou k svojmu povolaniu*“. Slávnostný prejav vďaky za všetky dobrodenia, ktoré prijala od Boha počas celého svojho života, sa zdá ešte jasnejší v jej testamente.
3. Výrazy „*duchovného testamentu*“ sú súhrnom **prianí** matky pre jej duchovné dcéry: „*Veľmi sa starajte...*“
4. Vety „*duchovného testamentu*“ sú tiež **proroctvom** pre budúce pokolenie, sú v ňom zhrnuté celé dejiny Spoločnosti. Stali sa prorockým ohlasovaním poslania, ktoré Spoločnosť konala a mala konať v Cirkvi a vo svete.
5. Iné testamenty môžu byť zrušené poručníkom, ale „*duchovný testament*“ sv. Lujzy ako testament - požehnanie – je nezrušiteľný. Gobillon pridáva, že Lujza potom povedala sestrám, že keby „*žila aj sto rokov, vždy by im odporučila to isté...*“¹¹

⁹ Požehnanie Jakubovo je v tomto zmysle významné. Je opísané v Knihe Genezis, Gn 49,1-28. Komentár: Gerhard Von Rad, cit. dielo, s. 518.

¹⁰ Ako v prípade požehnaní praotca Izáka, hoci ho získal klamstvom, Gn 27,1-45. Komentár: Gerhard Von Rad, cit. dielo, s. 343.

¹¹ GOBILLON, cit. dielo, s. 154.

To, čo poznáme ako duchovný testament sv. Lujzy, je vlastne jej požehnanie pre dcéry kresťanskej lásky a pre Spoločnosť. Aj sv. Vincent de Paul vo svojich konferenciách o čnostiach sv. Lujzy neváhal pripisovať jej moc príhovoru za duchovné dcéry: „*Milé sestry, vrúcne proste Boha... na príhovor Slečny Le Gras...*“¹²

III. POSLEDNÁ VÔĽA ZVERENÁ SESTRÁM

Sv. Lujza ako duchovná matka tejto novej duchovnej rodiny vyjadruje svoju poslednú vôľu pre svoje duchovné dcéry.

Všetci zakladatelia si uvedomovali, že osobitná skúsenosť nasledovania Krista, ktorá dala zmysel ich životu, má byť odovzdaná ich duchovnej rodine, aby tak odovzdali zverenú charizmu.¹³ Preto počas svojho života naliehali na charakteristických črtách tohto ich spôsobu nasledovania Krista v Cirkvi (na ich spiritualite). Robili to listami, odporúčaniami, vydávaním pravidiel... a to formáciou nových členov, zaistením oficiálneho uznania skupiny v rámci spoločnosti a Cirkvi, a vždy aj svedectvom ich života, vzorom a určením hlavnej osoby, na ktorú sa zverenci mali odvolať. Keď videli, že sa blíži koniec ich života, zanechali duchovnému „potomstvu“ zmysel nového združenia buď vyhotovením testamentu alebo rozlúčkových listov, alebo slávnostným prehlásením ich poslednej vôle. Všetci zakladatelia sa pokúšali povedať to čo možno najjasnejšie, aby v budúcnosti nenastali iné interpretácie.

Napríklad, testament sv. Františka Assiského (1182-1226): „...*A všetkým svojim bratom klerikom i laikom prísne pod poslušnosťou nariaďujem, aby k Regule a k týmto slovám nepridávali poznámky vraj: „Takto sa im má rozumieť.“ Ale ako mi dal Pán schopnosť jednoducho, jasne*

¹² COSTE X, 716

¹³ Fabion CIARDI; Les fondateurs, hommes de l'Esprit. Pour une théologie du charisme de Fondateur /Zakladatelia, ľudia vedení Duchom Svätým. Za teológiu charizmy zakladateľ'a/. Madrid, Vydavateľ'stvá Paulínov, 1983, s. 312-313.

*hovoríť a napísať Regulu i tieto slová, tak ich jednoducho a bez poznámok chápte a so svätou horlivosťou zachovávajúte až do konca.*¹⁴

Duchovný testament sv. Lujzy môžeme pochopiť ako prejav jej poslednej vôle so Spoločnosťou. Hoci sv. Vincent dôrazne povedal, že „on na to nikdy nemyslel, ani Pán Portail, ani Slečna...“, sv. Lujza je skutočná „Zakladateľka“ a v hodine smrti chce odovzdať vnučnutie, ktoré zrealizovala. To hovorí i sv. Vincent: „*Ak chcete byť dobrými dcérami kresťanskej lásky, musíte sa zahľadieť na jej čnosti... Videli sme ten krásny obraz pred sebou. Teraz je hore (v nebi). Teraz nám zostáva, aby sme si vytvorili vzor. Preto sa musíme s ním oboznámiť*“» (Konferencia o čnostiach Lujzy de Marillac, 24. júla 1660).

Duchovný testament sv. Lujzy – ako syntéza jej života a **prejav jej poslednej vôle** – je pre dcéry kresťanskej lásky zrkadlom, na ktoré sa majú neustále pozeráť: „*Nevedel by som povedať nič, ak len to, že život Slečny Le Gras je zrkadlom, do ktorého sa musíme stále dívať*“ (Konferencia o čnostiach Lujzy de Marillac z 3. júla 1660).

IV. VYTRVALOSŤ V POVOLANÍ, ABY SME SLŮŽILI V SPÔSOBE ŽIVOTA, KTORÝ OD NÁS ŽIADA

Počas celého života sv. Lujza sa intenzívne snažila slúžiť Pánovi v tomto **spôsobe života**, ktorý si prial.

Vo svojej mladosti sa chcela stať rehoľníčkou, ale cez hlas provinciála kapucínov počula, že to nie je forma života, ktorú chcel Boh pre ňu: „... *veril, že Boh mal s ňou iný úmysel*“¹⁵.

Keď sa vydala, zažila skúšku viery a uprostred duchovnej noci sa pýtala, či manželstvo je životnou formou, ktorú chcel Boh pre ňu. Vtedy zakúsila útechu a pomoc cez osvetenie na Turíce 1623 a pochopila, že „*má*

¹⁴ sv. František Assiský. Životopis. (v špan. José Antonio GUERRA. Edition Catholique, Madrid, 1978 (BAC, 399). Testament, s. 120 – v slovenčine : <http://www.kapucini.sk/?show=560>

¹⁵ GOBILLON, cit. dielo, s. 39.

zostať pri svojom manželovi“¹⁶. Pretože to chcel Boh, úplne sa obetovala pre svojho chorého manžela: „*Sama som sa o neho starala...*“¹⁷.

Ako vdova mala stále túžbu slúžiť Pánovi podľa jeho vôle, preto obnovila svoj sľub vdovstva¹⁸ a spísala si svoje pravidlá života vo svete¹⁹. So súhlasom sv. Vincenta začala nový štýl života; „...*čakám Božie vedenie v mojom každodennom živote, z najsvätejšej poslušnosti*“²⁰.

V tomto nadšenom raste v službe Pánovi životným štýlom, ktorý si prial pre ňu, cíti útechu: „*Náš Pán mi vnukol myšlienku, aby som ho prijala za Ženicha svojej duše vo forme zásnub a aby som sa takto cítila silnejšie spojená s Bohom. Bolo to niečo mimoriadne a pomýšľala som opustiť všetko, aby som nasledovala svojho Ženicha a odteraz hľadela na neho ako na takého...*“²¹.

Preto slová testamentu: „*Drahé sestry, neustále prosím Boha, aby vás požehnal a aby vám udelil milosť vytrvať vo vašom povolani, aby ste mu tak mohli slúžiť spôsobom, ktorý od vás žiada*“ zhrňajú v hodine jej smrti celé napredovanie v jej živote. Je to najkrajšie svedectvo života Lujzy de Marillac.

„*Slúžiť Pánovi spôsobom, ktorý od vás žiada*“, to je obsah požehnaní sv. Lujzy pre Spoločnosť, jej príhovor za každú sestru, jej nemeniteľná vôľa.

Tento „*spôsob života*“ je pre sv. Lujzu „*svätým zamestnaním*“²², pretože dcéry kresťanskej lásky „*sú na svete len preto, aby milovali a slúžili Bohu a blížnemu*“²³. Týmto spôsobom sestra môže „*zakúšať sladkosť a príjemnosť, keď bude slúžiť chudobným a nemyslieť na nič iné*“²⁴.

Povolanie dcér kresťanskej lásky je jedným zo základných Božích milostí. Sekretárka, ktorá spísala konferenciu z 25. decembra 1648, napísala: „*Pani Le Gras, naša vysokoctená predstavená, poznamenala, že máme veľmi*

¹⁶ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 2.

¹⁷ Elisabeth Charpy. Dokumenty, č. 839.

¹⁸ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 3.

¹⁹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 1.

²⁰ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 111.

²¹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 50.

²² Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 34.

²³ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 134.

²⁴ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 318.

milovať svoje povolanie, lebo ono pochádza od Boha... K tretiemu bodu, o prostriedkoch, ktoré nám môžu pomôcť vzrastať v láske k nášmu povolaniu, bolo povedané, to čo nasleduje. Prvým prostriedkom je prosiť si ju každý deň od Boha a často odporovať pokušeniam, nech sú z hocikákeho prameňa. Ďalším prostriedkom je myšlienka na slová Pána Ježiša, ktorý tak prijme aj nepatrné služby preukázané jeho najmenším, ako by sme to slúžili jemu samému... To nám môže naozaj stačiť k tomu, aby sme úprimne milovali svoje povolanie. Iný prostriedok je milovať chudobných – podľa Ježišovho príkazu – tak ako údy jeho tajomného tela²⁵.

Veľkosť povolania si vyžaduje záväzok na celý náš život – rozhodnutie žiť a zomrieť v Spoločnosti: „Neprijímame také, ktoré nemajú úmysel žiť a zomrieť v Spoločnosti...“²⁶ „Náš vysokovážený Otec mi povedal, že keď prichádzajú devy, ste veľmi pozorné na výber, aby ste spoznali, či ich túžba prísť k nám je len pre to, aby slúžili Bohu a nie aby videli Paríž; či ich úmyslom je žiť a zomrieť v Spoločnosti a či sú rozhodnuté vrátiť sa späť, ak by neboli vhodné pre Spoločnosť...“²⁷.

Povolanie k službe chudobným si vyžaduje aj *disponibilitu ísť na hociktoré miesto*.

Schopnosť pracovať a správne hospodáriť je tiež jednou z podmienok, ktoré žiadala Lujza de Marillac pre tie, ktoré chceli prísť a stať sa dcérami kresťanskej lásky, ináč by sestra „bola veľmi vzdialená od schopností potrebných pre vytrvalosť v živote dcéry kresťanskej lásky“²⁸.

Tento životný štýl si vyžaduje postoj pokory, jednoduchosti a lásky. „Tí, ktorí slúžia chudobným, musia si počínať ako chudobný“²⁹. „Drahá sestra, dávajte pozor, aby v zariadení nemocnice nebolo nič, čo by bolo proti jednoduchosti a pokore dcér kresťanskej lásky...“³⁰.

Služba chudobným si vyžaduje dobrú prípravu. Lujza de Marillac bdela, aby prvé dcéry kresťanskej lásky mali primeranú formáciu. „Je treba

²⁵ COSTE IX, 451-454.

²⁶ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 486.

²⁷ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 434.

²⁸ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 479.

²⁹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 284 druhý.

³⁰ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 480.

veľa času na utváranie diev v oblasti, ktorá sa týka ich samých, ako aj všetkého, čo je potrebné, aby vedeli pre službu chudobným³¹.

V. VEĽKÁ STAROSTLIVOSŤ O SLUŽBU CHUDOBNÝM

Keď sa zhladáme na obraz **Milosrdného Spasiteľa (Pán milosrdnej lásky)**, ktorý namaľovala Lujza de Marillac, môžeme si predstaviť – i keď je to na pohľad neviditeľné – „požehnaných môjho Otca“ na ľavej strane srdca Pána Ježiša.

Po smrti pani Le Gras sa sestry zišli spolu s P. Vincentom de Paul, aby sa rozprávali o jej čnostiach. Spomínali na jej veľkú starosť o službu chudobným:³² „Mala veľkú lásku k chudobným a s veľkou radosťou im slúžila. Videla som, ako prijala chudobných, ktorí vyšli z väzenia: umývala im nohy, obväzovala im ich a dala im oblečenie je syna“. „Bola tiež veľmi milosrdná k chudobným a veľmi sa tešila, keď im mohla slúžiť...“ „Chudobným preukazovala veľmi veľkú lásku“.

„Pod, požehnaná mojím Otcom“

Poznámka jednej chyžnej Lujzy de Marillac, ktorú zapísal sekretár sv. Vincenta, dobre poukazuje na jej životný štýl **počas rokov manželstva**: „V mladosti bola veľmi zbožná a oddane slúžila chudobným. Nosievala im sladkosti a zaváraniny, koláče a iné dobroty ; česala ich, čistila od svrabu a hmyzu, obväzovala im rany... Aj keď pršalo, či mrzlo, odchádzala so spoločenstva a šla na vršok, aby uľavila nejakému bedárovi, ktorý sa triasol od zimy.“³³

V máji 1629 poslal P. Vincent Lujzu de Marillac na misijné „cesty“: „Chodte, teda, Slečna, chodte v mene nášho Pána“³⁴. Tieto prvé návštevy **charitatívnych spolkov**, kde vykonala veľmi dôležitú prácu oživenia pre službu chudobným, otvorili cestu pre neskoršie založenie týchto spolkov aj v parížskych farnostiach. Prvý spolok bol utvorený v jej farnosti (1630),

³¹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L.486.

³² COSTE X, 710 a nasl.

³³ E. Charpy. Dokumenty, s. 930, dok. č. 809.

³⁴ COSTE I, 73.

potom v ďalších farnostiach, aby tak bolo postarané o chudobných hlavného mesta. Dovtedy tieto spolky existovali len na vidieku.

„Pod, požehnaná môjho Otca“

Prozreteľnosť viedla Lujzu de Marillac cez službu animácie charitatívnych spolkov k zakladaniu týchto spolkov spolu s P. Vincentom a neskôršie k založeniu **Spoločnosti dcér kresťanskej lásky** v službe Kristovi v každej forme chudoby danej doby.

„Bol som hladný“

V hlavnej nemocnici Paríža, potom v Angers a na mnohých ďalších miestach, v domoch a dokonca i na uliciach, Lujza naliehala: *"Máte obrúsky na posteliach vašich chorých? Udržiavate ich v čistote? Ale hlavne, drahé sestry, vkladáte veľkú lásku pre dosiahnutie ich spásy? Predovšetkým toto Pán Boh od vás očakáva"*³⁵.

„Bol som opusteným dieťaťom“

*„...s týmito úbohými malými stvoreniami sa zle zaobchádzalo: jedna dojka na 4 až 5 detí! A žobrákom predávali jedno dieťa za osem halierov; tí im lámali ruky a nohy, aby vzbudzovali súcit a dávali im almužnu..."*³⁶

A tak Lujza začala nové dielo: dvanásť detí z Božej prozreteľnosti, o dva roky neskôr (v roku 1640) bolo všetkých nájdených detí v Paríži viac než 400. Bolo ich treba živiť, zaistiť im výchovu, vzdelanie, chodiť do dedín, aby našli pre ne dobré rodiny, osoby, ktoré by ich prijali a postarali sa o jedno dieťa.

„Bol som dieťaťom bez vzdelania a výchovy“

Lujza od svojich prvých návštev Bratstiev kresťanskej lásky nosievala zo sebou šlabikáre, tabuľky na učenie písmen pre dievčatá, neskôr pripravovala tie šikovnejšie, aby mohli prevziať vyučovanie tých mladších, podobne ako to robila Margita Naseau /nazó/. U seba zorganizovala malú školu pre chudobné dievčatá mestskej štvrte. Vychovávala ich, aby sa mohli starať o deti a dospelých. Zariadila sa tak, aby v každom založenom dome Spoločnosti mala jedna sestra na starosti chudobných a chorých

³⁵ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 160.

³⁶ COSTE XIII, 798.

a jedna vyučovanie v škole. Povzbudzovala ich slovami: „*Som presvedčená,... že rady a čo najlepšie učíte tieto malé stvorenia vykúpené krvou Božieho Syna, aby ho aj oni mohli večne chváliť a oslavovať*“³⁷

„Bol som vo väzení, bol som galejníkom...“

Pán Vincent bol menovaný za „generálneho almužníka galejí“, uvedomoval si duchovnú a materiálnu opustenosť, v akej žili galejníci: „*Videl som ich, týchto úbohých ľudí, s ktorými zaobchádzajú ako s dobytkom, ale sám Boh im prejavil súcit. Zľutoval sa nad nimi. Potom jeho dobrota urobila pre nich dve veci: po prvé – zakúpil sa pre nich dom; a po druhé – Boh chcel usporiadať veci tak, aby im mohli slúžiť jeho vlastné dcéry, pretože povedať dcéra kresťanskej lásky, znamená povedať Božia dcéra*“³⁸

V r. 1640 tieto Božie dcéry, dcéry kresťanskej lásky, začali s Lujzou de Marillac nové dielo, ktorá ona spolu s ďalšími farničkami už od roku 1632 navštevovala väzňov vo Tournelle (vežičke) Lujza vybrala pre túto službu najlepšie sestry a poučila ich, ako konať túto ťažkú prácu: „*Nikdy im nemajú nič vyčítať, ani hovoriť príkro, ale majú mať veľký súcit s ich duchovným i telesným stavom, ktorý je skutočne poľutovaniahodný*...“³⁹

„Bol som hladný, smädný, nahý...“

Tuláci, žobráci a chudobní sa potulovali po parížskych uliciach vo veľkom počte: vrchnosti si mysleli, že nájdu riešenie, keď ich všetkých zatvoria do centrálnej nemocnice, a tak sv. Vincenta a jeho spoločníkov poverili touto úlohou. Lujza, ktorá rešpektovala dôstojnosť človeka, ho chcela od toho odhovoriť. Práve predtým bol založený Hospic mena Ježiš pre 40 chudobných, ktorí v ňom žili v rodinnom prostredí, mali dobrú organizáciu, ktorá bola príkladom pre ďalšie iné ustanovizne: „*Osobám, ktoré sú v tomto dome, sa bude slúžiť tak, že budú poučovaní a pridelia im prácu, aby dobre strávili čas. Takto budú mať účasť na zásluhách života a smrti Ježiša Krista pre ich večnú spásu*.“⁴⁰

Slúžili ste mi v osobe mentálne chorých

³⁷ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 367.

³⁸ COSTE X, 125.

³⁹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 91.

⁴⁰ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 99.

Sv. Vincent, ktorý sa musel zaujať „Domčekov“ nachádzajúcich sa na pozemku bývalého sv. Lazára, „*starcov a chorých, neprispôsobivých alebo invalidov, postihnutých, žien s epilepsiou... nemajetných a pomätených*“, požiadal Lujzu, aby sa postarala o nich spolu so sestrami. „*Chváľme Boha... a ďakujme mu, že nás používa v službe týchto chudobných ľudí zbavených zmyslov a zdravého rozumu. Pretože keď im slúžime, vidíme a cítime, aká veľká a rozmanitá je ľudská bieda. Keď to vieme, dokážeme užitočnejšie pracovať pre blížneho*“⁴¹.

*Pomáhali ste mi, keď som bol **obetou vojny***

Vojny mali za následok postupný príliv **žobrákov** do Parížskych ulíc: „*V týchto časoch zármutku... všetky naše sestry... naďalej slúžili chudobným chorým a bedárom, ktorí nemali ani štipku chleba, pretože si ani nedokážete predstaviť, akej almužny sa im dostalo v Paríži. Myslím si, že práve toto pritiaхло na nás Božie milosrdenstvo keďže sme si uchovali pokoj*“⁴² „*Chudobné dcéry kresťanskej lásky... u Slečny Le Gras každý deň varia polievku a rozdeľujú ju asi 1300 hanblivým chudobným a na predmestí sv. Dionýza asi 800 utečencom. Len v jednej farnosti sv. Pavla štyri či päť týchto diev /DKL/ rozdáva polievku 5000 chudobným a okrem toho ošetrojú šesťdesiat až osemdesiat chorých.*“⁴³

Lujza má odvahu poslať sestry, dcéry kresťanskej lásky dokonca na front – na bojiská, čo bolo pre sestry skutočne otázne vzhľadom na nepredvídané nebezpečenstvá, ktoré ich mohli postretnúť i na ošetrovanie, ktoré bolo nad ich sily: „*Vidíte množstvo biedy, ktorej máte odpomôcť... Znášajte s nimi ich trápenia, bolesti a pomôžte im, nakoľko môžete a zachovajte si pokoj*“⁴⁴.

Lujza počas svojej poslednej nemoci dala sestram odporúčanie: „*Dobre sa starajte o službu chudobným... „Pripojila, že zomrie vo veľkej úcte k ich povolaniu... a keby mala žiť sto rokov, vždy by im odporúčala to isté*“⁴⁵. Tá, ktorá toľkokrát opakovala, že *chudobní sú údmi Ježiša Krista* a že ona je *jeho služobnicou a služobnicou jeho údov - chudobných*, a že si praje žiť

⁴¹ COSTE XI, 24.

⁴² Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 244.

⁴³ COSTE IV, 392 a IV, 407.

⁴⁴ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 353.

⁴⁵ Gobillon, s. 175.

*a zomrieť ako pravá sestra kresťanskej lásky a služobnica údov Ježiša Krista*⁴⁶, si mohla s pokojom v srdci vypočuť slová Pána milosrdnej lásky: *"Podte, požehnaní môjho Otca..."*.

Zbierka rytín zhŕňa život služby chudobným sv. Lujzy (vzťahujúci sa k Mt 25); tento život Cirkev nazvala „diela milosrdenstva“.

Slová jej duchovného testamentu: *„Veľmi sa starajte o službu chudobným“*, zhŕňajú celý život sv. Lujzy.

Vo svojich listoch sestram sv. Lujza nalieha na tom, aby sme hľadali a slúžili všetkým chudobným. *„Prosím, vás, sestrička, ak môžete, prijmite čo najviac chudobných“*⁴⁷. Ak chorí, chudobní neprichádzajú do domu, treba ísť ich hľadať: *„Chváľte Boha za to, že máte len jedného chorého vo vašej nemocničke. Takto máte viac možností ísť dobre pomáhať chudobným žijúcim vo vašom okolí“*⁴⁸. *„Prosím vás, aby ste postupne, ako vyjde na vás rada – ona a vy – učili a robili, čo je potrebné v dome, zatiaľ čo druhá sestra sa bude starať o chorých zvonku...“*⁴⁹. Nech sa nachádzajú na hociktorom mieste, chudobní, všetci chudobní majú byť obslužení.

Služba chudobným si vždy vyžaduje pozornosť voči im telesným a duchovným potrebám. Musíme slúžiť celému človeku. *„Milujme lásku“*, napísala sv. Lujza, keď hľadela na Krista na kríži – a služba chudobným je **odpoveďou lásky na lásku**.⁵⁰ *„Usilujme sa teda, drahé sestry, dobre slúžiť telesne a duchovne chudobným chorým, a to z lásky z ukrižovanému Kristovi“*⁵¹.

Skutky v službe majú byť naplnené touto láskou: *„... aby ste mohli slúžiť vašim chudobným chorým v duchu lásky a veľkého súcitu, a tak napodobňovať nášho Spasiteľa, ktorý sa tak správal ku všetkým najneprijemnejším ľuďom..., nestačí, že máme dobré úmysly a že sme ochotné konať dobro. Je potrebné, aby sme to konali z čistej lásky k Bohu, pretože sme dostali prikázanie milovať Boha z celého nášho srdca. Podobne*

⁴⁶ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 1, L. 547, L. 104 druhý, L. 389, L. 424, A. 114.

⁴⁷ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 171.

⁴⁸ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 344 druhý.

⁴⁹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 354.

⁵⁰ Sv. Lujza. Duchovné spisy, A. 27.

⁵¹ Sv. Lujza. Duchovné spisy, L. 531.

sme dostali aj prikázanie milovať svojho blížneho, a preto je potrebné, aby sme boli na povzbudenie⁵².

Pretože Ježiš Kristus, ukrižovaný Spasiteľ, chcel byť posledný, posledný na tejto zemi, **chudobní sú jeho údy a naši páni**. V korešpondencii sv. Lujzy je veľa výrazov, ktoré zdôrazňujú, že Ježiša Krista nachádzame v osobe chudobných a že mu slúžime v jeho trpiacich a chudobných údoch: „Ježišove údy,⁵³ naši páni,⁵⁴ úbohé stvorenia, ktoré Boh považuje za svoje údy,⁵⁵ naši drahí páni a učitelia,⁵⁶ duše zachránené krvou Božieho Syna,⁵⁷ naši páni, drahé údy nášho Pána,⁵⁸ naši drahí učitelia, údy Ježiša Krista,⁵⁹ v ich osobe slúžime nášmu Pánovi,⁶⁰ údy Ježiša Krista,⁶¹ stvorenia zachránené krvou Božieho Syna,⁶² údy Ježiša Krista a naši páni.⁶³ »

Lujza bola presvedčená, že chudobní sú Kristom obľúbení, a teda „naši páni“, preto naliehala na pozornej starostlivosti voči nim a aby jej duchovné dcéry ich uprednostňovali⁶⁴. Sama sv. Lujza venovala všetky svoje sily, aby im slúžila, nešetrila sa ani pri formácii dcér kresťanskej lásky v duchu a organizácii služby chudobným. To bol jej dôvod bytia a jej povolania.

Sestry poslané v roku 1656 do Arrasu Lujza poučila takto: „*Sestry tam pôjdu za rovnakých podmienok ako ostatné sestry idú na rôzne miesta, kde sú poslané a to, aby slúžili chudobným chorým telesne a duchovne. Zo svojich pravidiel a cvičení budú zachovávať všetko, čo budú môcť, ako by boli vo svojom dome. Budú si pritom pamätať, že služby chudobným majú vždy dať prednosť pred všetkým ostatným, pretože je to ich hlavná úloha*“.⁶⁵

⁵² Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 383.

⁵³ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 1.

⁵⁴ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 43.

⁵⁵ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 9.

⁵⁶ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L.426.

⁵⁷ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 41.

⁵⁸ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 547.

⁵⁹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 104 (druhý).

⁶⁰ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 276.

⁶¹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 389.

⁶² Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 367.

⁶³ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 424.

⁶⁴ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 84, A. 92.

⁶⁵ E. Charpy; Dokumenty; č. 664, s. 758.

Keďže chudobní sú údy Ježiša Krista, preto platí pravidlo „zanechať Boha pre Boha“: „*Keď sestra vynechá niektoré z cvičení kvôli službe chudobným, tak opúšťa Boha pre Boha*“.⁶⁶

VI. ŽIŤ VO VEĽKEJ JEDNOTE A SRDEČNOSTI, TÝM NAPODOBŇOVAŤ JEDNOTU A ŽIVOT NÁŠHO SPASITEĽA

Sestrám vo Valpuseaux /valpuizó/ (dedinke vzdialenej asi 50 km juhozápadne od Paríža) napísala Lujza toto: „*Drahé sestry, zdá sa, že budete žiť vo veľkej jednote a srdečnosti*...“⁶⁷. Tento výraz vychádza z jej materského srdca, pretože je presvedčená o vernosti sestier. Neprestajne bude pripomínať, že dcéry kresťanskej lásky sú zhromaždené a spojené Božou láskou.

V návrhu pravidiel, ktoré pripravila Lujza a v prvých pravidlách, ktoré boli predložené parížskemu arcibiskupovi na schválenie v r. 1645, sa uvádza: „... *volajú sa dcéry kresťanskej lásky, t. j. dcéry, ktoré hlásajú, že milujú Boha a blížneho. Preto okrem zvrchovanej lásky k Bohu majú vynikať v čistej láske k blížnemu, najmä k svojim spolusestrám*“.⁶⁸

Svätá Lujza zapísala vlastnou rukou konferenciu sv. Vincenta prvým sestrám (z 1. januára 1644) o srdečnosti a vzájomnej úcte.

V októbri 1644 – v mimoriadnej chvíli jej služby v Spoločnosti – sv. Lujza požiadala sv. Vincenta o dovoľenie ísť na púť do Chartres /šártr/. Krátko nato mu napísala správu zo svojej cesty. „*Prosila som o ňu (vzájomnú úctu) pre Spoločnosť... aby bola silným a láskyplným spojivom srdc všetkých sestier, aby si tak ctili jednotu troch Božských osôb*“.⁶⁹

Trojediný Boh je základom a stálou inšpiráciou *vnútorných vzťahov komunity*. Sestre Alžbete Hellot /elo/, ktorá bola dlhoročnou sekretárkou sv. Lujzy, napísala priateľsky a jednoducho charakteristiku ich vzťahov: „*Milujme sa v Ňom /Bohu/, ale milujme Jeho v nás, pretože sme v Ňom*“.⁷⁰

⁶⁶ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 439.

⁶⁷ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 270.

⁶⁸ E. Charpy. Dokumenty, s. 374.

⁶⁹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 111.

⁷⁰ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 146.

Rozdiel pováh, pôvodu alebo výchovy a vzdelania sú pre komunitu bohatstvom. Veľmi spontánne, uprostred listu s mnohými správami pre sestry, nachádzame túto zmienku, ktorá pripomína jednotu a zhodu prvých kresťanských spoločenstiev: „*Verím, že ste jedno srdce, pretože jednota, ktorá má byť medzi dcérami kresťanskej lásky, ich má z nich urobiť.*“⁷¹

Na začiatku tejto novej formy komunitného života v Cirkvi sv. Lujza povzbudzovala prvé sestry, aby rozvíjali medzi sebou dobré sesterské prostredie, prekonávali ťažkosti plynúce z každého spoločného života tým viac, že väčšina z nich pochádzala z vidieku. „*Všetky sestry prosím,... k obnovenému životu v duchu jednoty a srdečnosti. Tieto čnosti dcéry kresťanskej lásky musia mať. Nech ich nadobudnú praktizovaním lásky, ktorú sprevádzajú ostatné kresťanské čnosti, zvlášť nám drahá vzájomná znášateľnosť. Odporúčam vám znášateľnosť ako čnosť absolútne potrebnú, pretože nás učí nepozerať s rozhorčenosťou na chyby iných, ale pokorne ich ospravedlniť. Drahá sestra, proste o tohto ducha pre celú Spoločnosť...*“⁷²

Laurenciu Dubois, ktorá prišla do Bernay /berné/, aby vystriedala Barboru Angiboust /anžibú/ ako sestra služobnica (19. januára 1655), Lujza povzbudzuje k dialógu a duchu jednoty: „*Predstavujem si vás, že žijete vo veľkom pokoji a túžbe navzájom sa povzbudzovať k jednote a srdečnosti, ktorá spočíva v tom, že si rozpoviete, čo ste prežili, keď ste neboli spolu. Tiež si povedzte navzájom, kde idete, keď máte niekam ísť. Podobne sa cvičte: ak je jedna smutná, nech sa prekoná a teší sa so spolusestrou. A tá, čo je veselá, nech sa mierni, aby sa prispôsobila nálade druhej, a tak postupne ju vytiahla z melanchólie. Robte to všetko z lásky k nášmu Spasiteľovi...*“⁷³

Po páde povaly, pred Turícami v roku 1642, Lujza to interpretuje ako Božiu milosť preukázanú Spoločnosti. Lujza píše o tom, ako sa máme zachovať k tomuto novému prejavu Prozreteľnosti: Spoločnosť bude mať veľkú úctu k sviatku Turíc a sestry budú žiť vo veľkej vzájomnej jednote: „*Spoznala som, že ak chceme byť verné Bohu, musíme žiť vo veľkej vzájomnej jednote a že ako Duch Svätý spája Otca so Synom, musíme aj my prežívať život, za ktorý sa dobrovoľne rozhodujeme, vo veľkej jednote srdc. To nám nedovolí hnevať sa pre to, čo urobia druhé, naučí nás znášateľnosti a srdečnej*

⁷¹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 182.

⁷² Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 275.

⁷³ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 425.

láske k bližným. Na to nám poslúžia dôverné rozhovory, ktoré sme sa rozhodli konať každý piatok a mesačné konferencie, ak nám to bude možné...“⁷⁴

Ježiš povedal svojim priateľom, že svet ich spozná ako jeho učeníkov, keď sa budú navzájom milovať tak, ako ich miloval On (porov. Jn 13,34-35). Bratská jednota prvých kresťanských spoločností viedla mnohých pohanov k evanjeliu.

Sestrám v Chantilly /šantiji/ (január 1650) napísala o dôležitosti svedectva sesterských vzťahoch v komunite, čo je prorockým znamením, „dobrou vôňou Krista“ uprostred chudobných, ktorým slúžia: „*Predrahé sestry! Oslavujem Boha z celého srdca za milosť, ktorý vo svojej добрote chce, aby sme boli dobrou vôňou tam, kde sa mu páčilo vás použiť. Ale dávajte si dobrý pozor, aby ste nezabudli byť mu vďačné cvičením sa v čnostiach, ktoré od vás žiada, zvlášť vo veľkej srdečnosti a spoločnej zhode. Či sa mýlim, drahé sestry, keď vám odporúčam túto čnosť, bez ktorej by ste nielenže neboli dobré dcéry kresťanskej lásky, ale ani kresťanky“⁷⁵*

Komunita, ktorá nažíva vo vzájomnej láske, zjavuje Boha: Boh žije uprostred tejto komunity. Necelý rok pred smrťou, 4. mája 1659, Lujza napísala sestre Kataríne Gesse /žes/: „*Využívam túto spoľahlivú príležitosť, lebo verím, že sa tieto moje listy nestratia. Chcem sa takto spolu s vami tešiť a zároveň ďakovať Bohu za milosti, ktoré vám dáva: lásku k službe a život podľa vašich pravidiel, najmä v srdečnosti a vzájomnej znášateľnosti. Je to pre mňa taká útecha, že ju neviem ani dostatočne vyjadriť. Nakoľko budete stotožnené so svätými pravidlami, natoľko si môžete byť isté, že Boh je s vami. Prosím ho o to celým srdcom...“⁷⁶*

Tieto slová sú vyjadrením Lujzinho života, života milosrdnej lásky. Toto povedali sestry po jej smrti, keď pred P. Vincentom svedčili o jej čnostiach:

- „*Otče, voči všetkým sestrám prejavovala toľko lásky, že sa usilovala uspokojiť všetky...“*
- *“Vždy som videla, že mala voči nám veľkú lásku a znášateľnosť, až tak, že sa celkom strávil.“*

⁷⁴ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 75.

⁷⁵ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 276.

⁷⁶ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 619.

- „Otče, tak ma mala veľmi rada, že niekedy, keď videla ako sa duševne trápim, upozorňovala ma veľmi láskavo...“
- „Veľmi mala rada všetky sestry, vždy ich znášala a ospravedlňovala...“,
- „...mala veľkú lásku k sestrám a strach rozhnevať ich“...
- „Počula som ju povedať, že mala rada všetky naše sestry a že by si priala, aby sme boli všetky dokonalé ako je náš Pán, Ježiš Kristus...“
- „Jedného dňa, keď už bola vážne chorá, som sa jej pýtala, čo by prosila od Boha pre mňa a pre všetky naše sestry. Povedala mi, že by ho prosila, aby nám udelil milosť žiť ako pravé dcéry kresťanskej lásky, vo veľkej jednote a láske tak, ako si to od nás praje Boh.“⁷⁷

VII. PANNA MÁRIA, JEJ JEDINÁ MATKA

Je celkom pravdepodobné, že sv. Lujza nepoznala svoju matku. Vždy však mala zrak upriamený na Pannu Máriu, Božiu matku.

Sv. Lujza vo svojich spisoch hovorí často o Panne Márii, spomína ju pri najrôznejších príležitostiach, berie si ju za vzor a ponúka ho aj svojim duch. dcéram. Jej zasväcuje Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Dokonca i na jej maľbách, v jej predstavivosti a v jej umení má Mária veľké zastúpenie.

Sv. Lujza napísala modlitbu o obetovaní sa Panne Márii. Takto po smrti svojho manžela, Antona Le Gras /lə gra/ vložila seba i svojho syna do ochrany Panny Márie: „*Presvätá Panna Mária, prosím ťa, vezmi do svojej ochrany môjho syna a mňa. Nech ti je príjemné moje rozhodnutie zveriť sa v živote tvojej ochrane. Prijmi moju prosbu spolu s mojím srdcom, ktoré ti odovzdávam celé, aby som tak oslávila Božiu voľbu, ktorou ťa vo svojej добрote zvolil za Matku svojho Syna.*“⁷⁸

Vo svojich pravidlách života vo svete sv. Lujza vymenováva rôzne nábožné cvičenia na počesť Panny Márie.⁷⁹ Vo svojom katechizme vysvetľuje a odporúča modlitbu Zdravas Mária a ruženca.⁸⁰ Zložila modlitby tzv. malého ruženca⁸¹, ale sv. Vincent jej ho nedovolil modliť sa. Táto úcta sv. Lujzy

⁷⁷ COSTE X, 709-736.

⁷⁸ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 4.

⁷⁹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 46 –A. 50.

⁸⁰ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 95.

⁸¹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 303 (druhý).

k Panne Márii pretrvala v modlitbe, ktorú sa modlia dcéry kresťanskej lásky medzi jednotlivými tajomstvami: „*Svätá Panna, verím a vyznávam...*“ Sv. Lujza mala pri modlitbách zvyk spomenúť príhovor Panny Márie: „... *Udeľ mi túto milosť pre lásku, ktorú máš k Svätej Panne*“.⁸² To, čo mala najradšej na tomto svete – svojho syna a Spoločnosť – zverila Panne Márii. Chcela, aby Spoločnosť jej bola zasvätená a aby ju táto stále považovala za svoju jedinú Matku.⁸³

Korešpondencia so sv. Vincentom a jej osobné spisy odrážajú jej vôľu a hlboké presvedčenia. Sv. Lujza prosí sv. Vincenta o dovolenie ísť na púť do Chartres /šártr/: „... *Veľmi ponížene vás prosím, aby ste mi dovolili cestovať do Chartres v čase vašej neprítomnosti, aby som zverila Svätej Panne všetky naše potreby a plány, o ktorých som vám hovorila. Je čas, aby som uvažovala o sebe a pred Bohom Vám hovorím, že je to k prospechu našej malej Spoločnosti*“.⁸⁴

Sv. Lujza potom opísala sv. Vincentovi svoju púť do Chartres: „*V pondelok (17. októbra 1644), vo výročný deň posviacky kostola v Chartres, som obetovala Bohu úmysly jeho prozreteľnosti so Spoločnosťou a žiadala som, aby ju radšej zničil, než by sa mala rozvíjať proti jeho vôli. Na príhovor Sv. Panny, matky a strážkyne Spoločnosti, som prosila pre ňu čistotu, ktorú potrebuje. Keď som si uvedomila, ako sa prostredníctvom svätej Panny splnilo Božie prisľúbenie ľuďom a tajomstvom vtelenia sľub svätej Panny, prosila som pre Spoločnosť takú istú vernosť pre zásluhy krvi Božieho Syna, Syna Panny Márie. Tiež aj pevné spojenie sŕdc všetkých sestier, aby tak uctievali jednotu troch Božských osôb. Do rúk svätej Panny som vložila rozhodnutie, ktoré mám prijať*“.⁸⁵

Sv. Lujza prosila sv. Vincenta o zasvätenie Spoločnosti Panne Márii a moci vziať si ju za jedinú Matku: „*Ctihodný otče, hoci sa cítime toho nehodné, chceli by sme Vás poprosiť, či by ste zajtra počas svätej omše nezasvätili našu Spoločnosť Svätej Panne a zároveň nám vyprosovali milosť, aby sa stala našou jedinou Matkou. Až do dnešných dní, nie je známe, že*

⁸² Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 26.

⁸³ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 110, L. 111, L. 245, L. 598, L. 602, COSTE X, 624 a nasl., A.22 (M 35 druhý).

⁸⁴ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 110.

⁸⁵ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 111.

*takéto pomenovanie by bolo vložené do nejakej verejnej listiny. Pre lásku Božiu Vás však prosím o toto schválenie, a aby ste nás usmernili, čo máme a čo budeme musieť robiť“.*⁸⁶

Sv. Vincent sa na konferencii 8. decembra 1658 modlil takto: *„Pod zástavou tvojej ochrany sa utvorila Spoločnosť dcér kresťanskej lásky a hoci sme ťa doposiaľ už nazývali svojou Matkou, teraz ťa ešte osobitnejšie pod týmto menom prosíme o pomoc, aby si láskavo prijala obetovanie, ktoré ti podáva celá Spoločnosť a každá z nás osve. A pretože nám dovoľuješ nazývať ťa našou Matkou a pretože si Matkou milosrdenstva, lebo tvojimi rukami ako kanálom preteká milosrdenstvo, ktoré nám vyprosuješ od Boha, vrúcne prosíme ťa, prijmi láskavo do svojej ochrany aj túto Spoločnosť, ktorú ti zverujeme.“*⁸⁷

Sv. Lujza viackrát nazvala Pannu Máriu jedinou Matkou: *„...preto chcem stále viac ctíť Pannu Máriu, obnoviť našu závislosť na nej, závislosť celej Spoločnosti i jej úbohých členiek a hľadiť na ňu ako na našu jedinú Matku“*⁸⁸. *„... Svätá Panna, naša jediná a pravá matka“*⁸⁹; *„...Ako pravá dcéra kresťanskej lásky, prijmete všetko, čo vám povie tá, na ktorú hľadíte na zemi a ktorá Vám zastupuje skutočnú matku v nebi...“*⁹⁰

Sv. Lujza vo svojich posledných slovách sestrám zverejnených ako Duchovný testament naliehala: *„Proste Pannu Máriu, aby bola vašou jedinou Matkou“.*

Z á v e r

A tak 15. marca 1660 Lujza de Marillac nezomrela, ale sa naplno prejavil jej život. Jej prvý životopisec zverejnil fenomén, ktorý nastal okolo hrobu Lujzy de Marillac vo farnosti sv. Vavrinca: *„Z času na čas z neho vychádza príjemný opar, ktorý šíri vôňu podobnú fialkám a kosatcom. O tom môže dosvedčiť veľa ľudí. Ešte prekvapivejšie je to, že dcéry kresťanskej lásky, ktoré sa prichádzajú modliť na jej hrob, niekedy sa vracajú tak zaváňajúce*

⁸⁶ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 602.

⁸⁷ COSTE X, 624.

⁸⁸ Sv. Lujza, Duchovné spisy, A. 22 (M. 35 druhý).

⁸⁹ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 245.

⁹⁰ Sv. Lujza, Duchovné spisy, L. 598.

touto vôňou, že ju prinášajú chorým sestrám do nemocničky domu... Mohol by som k tomu dodať svedectvo vlastnej a viacnásobnej skúsenosti, ak by bola hodná úvahy pri tomto stretnutí. Mohol by som povedať, že po všetkých možných opatreniach pre preskúmanie, či nejde o účinok nejakej prirodzenej príčiny, nemohol som spoznať žiadny, ktorý by som tomu pripísal“.⁹¹

Následne nás Mikuláš Gobillon pozýva pochopiť zmysel a dosah fenoménu: *„Ale nech je už vôňa, ktorá sa dvíhala z hrobu tejto služobnice chudobných akákoľvek, vyplýva z nej iná, celkom duchovná, a to príklad jej života a tá je vzácnejšia ako všetky vône. Je to nádherné dielo milosti a najslávnejší znak jej svätosti. Je to skutočný parfum, ktorý preniká srdce jej duchovných dcér... aby ich viedla k nasledovaniu. Je to parfum, ktorý naplnia vôňou všetky farnosti a všetkých duchovných pastierov, aby v nich vzbudzovala lásku k chudobným a starostlivosť o nich. Napokon tento parfum sa nerozšíril len po zemi v Božej cirkvi, ale vystúpil až k jeho trónu a prijal ju ako príjemnú obeť“.⁹²*

Vôňa fialiek a kosatcov zostala a sa šírila u dcér kresťanskej lásky. Lujza zorganizovala celkovú formáciu všetkých sestier, ktoré prišli do Spoločnosti. Pomáhala im rozlišovať pravosť ich povolania, a to vedieť sa úplne obetovať Bohu a slúžiť mu v chudobných. Viedla ich život modlitby. Podopierala ich obetovanie sa Bohu vo chvíľach, keď vznikali ťažkosti so službou chudobným. Vytvárala pravé sesterské ovzdušie medzi sestrami. Rozhodne zasiahla v záležitosti správneho právnického rámca Spoločnosti, keď žiadala, aby bola pod vedením generálneho predstaveného Misijnej spoločnosti. Ale nadovšetko vštepila svojim duchovným dcéram pravého ducha milosrdnej lásky, keď naliehala na kvalite služby chudobným.

⁹¹ GOBILLON s. 185-186: Lujza de Marillac vo svojom testamente žiadala, aby bola pochovaná vedľa svojich zomrelých spolusestier na cintoríne pri farskom kostole sv. Vavrinca. Jej posledná vôňa bola rešpektovaná len sčasti: bola pochovaná vnútri kostola, pri obvodovom múre, pri ktorom z vonkajšej strany kostola boli pochované jej spolusestry.“

⁹² GOBILLON s. 185-186.

Započúvajte sa do slov Vincenta de Paul, keď hovorí o svätej Lujze: „Ach, milé sestry, aký krásny obraz vám predkladá Boh pred vaše oči a vy samé môžete maľovať na ňom! Áno, je to krásny obraz, na ktorý máte pozerieť ako na vzor povzbudzujúci vás k nasledovaniu, aby ste si osvojili jej poníženosť, jej lásku, zhovievavosť, rozvážnosť v správaní a aby ste si spomenuli, ako si ona počínala vo všetkom, aby sa jej skutky podobali skutkom Pána Ježiša. Robila tak, ako hovorí sv. Pavol: «Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus» Takto sa usilovala podobať sa svojmu Učiteľovi nasledovaním jeho čností. Pozrite len na ten obraz! A aký úžitok budete mať z neho, drahé sestry? Taký, že sa budete usilovať utvárať svoj život podľa jej života. Ó, Bože, aký krásny obraz: tá pokora, viera, múdrosť, správny úsudok a neustála starostlivosť o to, aby sa jej skutky zhodovali so skutkami nášho Spasiteľa!...⁹³ Toto pozvanie sv. Vincenta je stále aktuálne: „Teraz zostáva vytvoriť si vzor!“⁹⁴

P. Corpus DELGADO, CM

⁹³ COSTE X, 729.

⁹⁴ COSTE X, 725.

Obsah ročníka 2014

DUCHOVNÝ ŽIVOT

GENERÁLNI PREDSTAVENÍ

Gen. predstavený, o. Gregory Gay

Listy

- List z 21. januára 2014
Pre dcéry kresťanskej lásky január - február 6
- List z 24. januára 2014
Pre dcéry kresťanskej lásky..... január - február 8
- Pôst 2014 január - február 24
- List z 18. júla 2014 júl – august 213
- Advent 2014 nov.–december 348

Gen. predstavená sr. Evelyne Franc

Listy

- List z 1. januára 2014 január - február 2
- List z 2. februára 2014..... január - február 10
- List z 24. marca 2014 marec – apríl 74
- List z 15. augusta 2014 júl – august 210
- List z 27. septembra 2014 sept. - október 285
- List z 27. novembra 2014 nov.–december 346

Návštevy

- Návšteva v Konžskej provincii
Sestry provincie nov.–december 370

- Návšteva v Provincii Švajčiarsko - Turecko
Sr. Lujza Pittet a Magdaléna Saillard, dkl nov.–december 375

P. Patrick Griffin, generálny direktor

Prednášky

- Koncoročná duch. obnova, Materský dom:
Nechať to najlepšie na koniec január - február 30
- Duchovná obnova pri príprave na Renováciu:
„Všetko obnoviť“ marec – apríl 76
- „Pre nový misionársky elán“
GZ 2015 marec – apríl 89
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Päť kameňov pre dobré počúvanie Božieho slova máj - jún 146
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Päť kameňov pre dobré počúvanie Božieho slova (pokrač.)
Text prečítaný o. Bernardom Schoepferom júl – august 271
- Poslané do misie júl – august 219
- Medzinárodné stretnutie sestier s viac ako 40 r. povolania
P. Mária a duchovná zrelosť pod krížom
Text prečítaný o. Bernardom Schoepferom sept. - október 304

P. Bernard Schoepfer, generálny direktor

Prednášky a príhovory

- List pre dcéry kresťanskej lásky, 31. augusta 2014 sept. - október 282
- Rok zasväteného života nov.–december 354
- Meditácia k Roku zasväteného života
„Radujte sa!“ nov.–december 358

Ďalší intervenujúci

- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Odvaha lásky
Sr. Mária Angeles Infante máj - jún 159

- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Služba chudobným s „Duchom“ a v komunite
P. Roberto Gomez, CM máj - jún 176
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Úvod do Duchovných spisov Lujzy de Marillac
Sr. Lujza Sullivan, dkl máj - jún 187
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Metodológia pre čítanie Duchovných spisov L. de Marillac
Sr. Lujza Sullivan, dkl máj - jún 198
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
V škole Nepoškvrnenej P. Márie, služobnice a matky
Sr. Anna Prévost, dkl júl – august 233
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
V r. 1830 – P. Mária a Katarína Labouré
Sr. Anna Prévost, dkl júl – august 250
- Medzinárodné stretnutie sestier 25 – 40 r. povolania
Byť šťastným v druhej polovici života
Niekto ma čaká! Spiritualita starnutia
P. Vergonjeanne, OP sept. - október 289
- Medzinárodné stretnutie sestier s viac ako 40 r. povolania
Lujza de Marillac, žena, učeníčka, spolupracovníčka,
formátorka, zakladateľka a matka
P. Corpus Delgado, CM sept.-október 319
- Medzinárodné stretnutie sestier s viac ako 40 r. povolania
Lujza de Marillac (pokračovanie)
„Neustále prosím Boha, aby vás požehnával“
P. Corpus Delgado, CM nov. – december 380

OSOBITNÉ RUBRIKY

- Mučeníci Španielska
„Životy, ktoré menia životy“
Sr. Mária Angeles Infante, dkl január – február 39

- Blahorečenie mučeníkov viery v Tarragone
Sr. Mária Angeles Infante, dkl január – február 46

AKTUALITY Z PROVINCÍÍ

Menovanie prov. direktorov

Direktori

- Stredná Amerika marec – apríl 107
- Vietnam marec – apríl 107
- Japonsko marec – apríl 107
- Kolín - Holandsko nov.–december 369
- Cali (Kolumbia) nov.–december 369
- Neapol (Taliansko) nov.–december 369
- Rio de Janeiro (Brazília) nov.–december 369
- Karibik nov.–december 369
- Chelmno (Poľsko) nov.–december 369

ŽIVOT PROVINCÍÍ

JUŽNÁ AMERIKA

Stredná Amerika

- Menovanie provinciálneho direktora marec – apríl 107

Brazília

Rio de Janeiro

- Menovanie provinciálneho direktora nov.–december 369

Kolumbia

Cali

- Menovanie provinciálneho direktora nov.–december 369

Karibik

- Menovanie provinciálneho direktora nov.–december 369

AFRIKA

Kongo

- Návšteva gen. predst., sr. Evelyne Franc a sr. Neghesti Michael, gen. radkyne (11.-20. máj 2014)
Sestry provincie nov.–december 370

Mozambik

- Dcéry kresťanskej lásky v službe chorých na AIDS
Výňatok z denníka „La Croix“, „Všetka sila sveta“ ... január - február 56

ÁZIA

Japonsko

- Znovuvymenovanie za prov. direktora marec – apríl 107

Filipíny

- Stred súostrovia Filipín po prechode tajfúnom Haiyan/Yolanda
Sr. E. Ferrios a M. S. Evidente, dkl január - február 51

Blízky Východ

- Služit' ohrozenej mládeži v jednej egyptskej škole
Sr. Hanane Adib, dkl marec – apríl 124

Vietnam

- Menovanie provinciálneho direktora marec – apríl 107

EURÓPA

Kolín - Holandsko

- Znovuvymenovanie a vicedirektora nov.–december 369

Španielsko

- Španielski mučeníci
„Životy, ktoré menia životy“
Sr. Mária Angeles Infante, dkl január - február 39
- Blahorečenie mučeníkov viery v Tarragone
Sr. Mária Angeles Infante, dkl január – február 46

Francúzsko - Juh

- Prežívať nemoc spolu s Pannou Máriou
Sr. Elise Bortheirie, dkl marec – apríl 108

Taliansko

- Formácia v Ríme pre zainteresovaných pracovníkov
na programe Dream
Jedna účastníčka január – február 59

Neapol

- Znovuvymenovanie za provinciálneho direktora ... nov.–december 369

Sv. Vincent - Taliansko

- Utvorenie novej provincie dkl
Sr. Patrícia Bin, dkl marec – apríl 120

Poľsko

Chelmno

- Menovanie provinciálneho direktora nov.–december 369

Krakov

- Stretnutie slovanských provinciálnych rád
(skupina bl. sestry Marty Wieckej)
Sr. Monika Dlubacz, dkl marec – apríl 117

Slovinsko

- Svedectvo na stretnutí pre sr. 25 – 40 r. povolania
Sr. Marta Jerman, dkl júl – august 277

DEJINY SPOLOČNOSTI

Pramene a aktuality

- Sv. Vincent ako študent a učiteľ
Škola v súčasnosti podľa sv. Vincenta
P. Jean Morin, CM január - február 62
- Frederik Ozanam a sestra Rozália Rendu,
Prozreteľnostné stretnutie
Sr. Lujza Sullivan, dkl marec – apríl 126

**TAJOMSTVO VTELENIA
PREŽÍVANÉ SO SVÄTOU LUJZOU**

**Presvätá Panna,
ty vieš, akými myšlienkami
bolo dnes naplnené moje srdce
pri pohľade
na tvojho predraheho Syna v jasiach.
Aké veľké sa mi ukázalo toto sväté tajomstvo,
keď som si uvedomila,
že je to zákon milosti
danej každému človekovi,
ktorý až dovtedy bol v otroctve
dedičného hriechu
zbavujúceho všetky duše pohľadu na Boha,
pre ktorého boli stvorené.**

**Ó, svätý čas milosti!
Akou trvácnuou radosťou a jasotom
naplňáš naše srdcia!**

Duchovné spisy, A 14 druhý.

Rok zasväteného života

November - December 2014

OBSAH

Duchovný život

- 346 List z 27. novembra 2014
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 348 Advent 2014
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 354 Rok zasväteného života
P. Bernard Schoepfer, generálny direktor
- 358 Meditácia k Roku zasväteného života
P. Bernard Schoepfer, generálny direktor

Aktuality z provincií

Menovania

369 Menovania provinciálnych direktorov

Návštevy predstavených

370 Gen. predstavená, sr. Evelyne Franc a sr. Neghesti Michael, gen. radkyňa na návšteve v Konžskej provincii Sestry provincie

375 Sr. Evelyne Franc na návšteve v Provincii Švajčiarsko-Turecko
sr. Lujza Pittet a sr. Magdaléna Saillard, dkl

Medz. stretnutie sestier s viac ako 40 r. povolania

380 *„Neustále prosím Boha, aby vás požehnával“*
P. Corpus Delgado, CM

Obsah ročníka 2014

402 Obsah ročníka